

Jinudy

celovečerní rozhlasová road-play

(odhadovaný čas cca 90 minut)

Osoby:

Hubert	čerstvý důchodce
Eliška	dívka před dospělostí
Hitmaker	lehce podivínský řidič
Máma, táta	staří manželé, zmožení dlouhým čekáním v zácpě
Syn	jejich řidič na cestě domů
Tomášek	hyperaktivní a nadprůměrně inteligentní osmiletý chlapec
Tomáškův otec	posmutnělý muž středního věku
Koňák	Hubertův vrstevník, bodrý zálesák se srdcem na dlani

Řidič autobusu

Dva počítačová experti

Obsluha benzínky

Kardiolog

Děje se za teplého květnového dne začátkem desátých let 21. století na trase z Prahy do Brna, podél dálnice D1 a jejího okolí.

SCÉNA 1. Autobusové nádraží, nástupiště

Z BEZPROSTŘEDNÍ BLÍZKOSTI SE OZVE ŘVAVÝ HLAS STARTUJÍCÍHO AUTOBUSU, KTERÝ SE VZÁPĚTÍ VZDÁLÍ Z DOSLECHU; ZŮSTANE TICHLO. AŽ ZA CHVILKU JE PŘERUŠENO LEHCE ZADÝCHANÝM HLASEM ZPOVZDÁLÍ.

HUBERT: Šajse. To jsem si myslel. Šajse.

HLAS SE PŘIBLIŽUJE.

Vy jste ten autobus taky nestihla?

ELIŠKA: Já? Já jsem ho stihla.

HUBERT: Co prosím?

ELIŠKA: Že jsem ho stihla. Já chodím všude dřív. A stejně je to na hovno.

HUBERT: Vy jste stihla ten autobus, kterej odjel?

ELIŠKA: Já jsem nenastoupila.

HUBERT: Z jakýho důvodu jste nenastoupila?

ELIŠKA: Protože na to nemám.

HUBERT: Nemáte na jízdný?

ELIŠKA: Ale hovno.

HUBERT: Pardon, moc mně to nepálí, když se zadejchám.

ELIŠKA: Nemám na to, nastoupit do debilního autobusu.

HUBERT: Něco jste si rozmyslela.

ELIŠKA PLAČTIVĚ POTÁHNE.

Tak co se stalo? Vy mi to neřeknete?

ELIŠKA JEŠTĚ JEDNOU POTÁHNE.

ELIŠKA: Nerozmyslela...

HUBERT: Kam jedete?

ELIŠKA: Do Brna.

HUBERT: Domů?

ELIŠKA: Jo. K tatškovi.

HUBERT: Tadyhle s tímhle zavazadlem. To ale není basa, že?

ELIŠKA: Ne, to je violoncello.

HUBERT: Já jsem si napřed myslel, že je to basa.

PAUZIČKA.

ELIŠKA: Strašně jsem se těšila, že odsud konečně na pár dní vypadnu. Už jsem nebyla v Brně víc jak měsíc.

HUBERT: Můžu vědět, co vám v tom zabránilo?

ELIŠKA: To mám už odmalička.
HUBERT: Aha...
ELIŠKA: Mám hrůzu z lidí, který neznám. Když je jich hodně dohromady. Nedá se s tím nic dělat. Když to na mě přijde, začnu se třást a potom se sesypu. Občas nemůžu jezdit ani tramvají.
HUBERT: Mhm. To ale nemůžete jezdit ani autobusem.
ELIŠKA: Dycky se mnou někdo jede. Když jedu jakoby s někým, tak už ty cizí lidi potom nevnímám. Už se jich nebojím. Protože tam nejsou sama.
HUBERT: Dneska nikdo známej nejel.
ELIŠKA: Ne, dneska nikdo nemoh. Mohla jenom matka, a to by bylo ještě horší.
HUBERT: Aha.
ELIŠKA: Tak jsem si řekla, že se na to vyseru. A pojedu. Už hodně dlouho bylo všechno v pohodě.
HUBERT: Jenže to bylo právě proto, že s váma dycky někdo jel. Co?

DRAMATICKÁ PAUZA.

ELIŠKA: Jo.
HUBERT: Jak se chcete dostat domů?

ELIŠKA ZASE ZAČÍNÁ BOJOVAT S PLÁČEM.

ELIŠKA: Asi nijak.
HUBERT: Půjдете na vlak?
ELIŠKA: Vlak, to je to samý.
HUBERT: Pomohlo by, kdybych si sedl vedle vás? Kdybych jel prostě jakoby s váma. Já.
ELIŠKA: Ale vy jste pro mě cizí člověk jako kdokoli jinej.
HUBERT: Já vím. Já jenom přemýšlím, jak bych vám pomoh.

KRÁTKÁ ZVUKOVÁ VSUVKA ATMOSFÉRY AUTOBUSOVÉHO NÁDRAŽÍ. KROKY A HLASY LIDÍ MEZI MOTORY AUTOBUSŮ.

SCÉNA 2. Autobusové nádraží, bufet

ZMĚNA ZVUKOVÉ ATMOSFÉRY ADEKVÁTNÍ MÍSTU.

ELIŠKA: Eliška Kavková.
HUBERT: Hubert Seidl. Klidně mně říkejte Huberte.
ELIŠKA: Tak na zdraví.
HUBERT: Takovou frekvenci dlouho nepamatuju. Tohle je dneska už moje druhý kafe.
ELIŠKA: To se máte. Já kafe nesmím.

HUBERT: Jakto?
ELIŠKA: Kvůli srdci.
HUBERT: Co máte se srdcem?
ELIŠKA: Mám tam budík.
HUBERT: *(Velmi překvapeně)* Kardiostimulátor?
ELIŠKA: Vy to znáte?
HUBERT: Hm.
ELIŠKA: Vy to máte taky!
HUBERT: Ne... Jenom vím, co to je.
ELIŠKA: Tak to víte hovno.

SCÉNA 3. V autobuse, před odjezdem

UVNITŘ AUTOBUSU. ELIŠKA S HUBERTEM UŽ SEDÍ NA SVÝCH MÍSTECH, NĚKDE OPODÁL KOLEM ŘIDIČE NASTUPUJÍ DALŠÍ PASAŽÉŘI, NĚKDO SI TEPRVE KUPUJE LÍSTEK.

ELIŠKA: Když jsem eksnula naposled, to už jsou takový dva roky. Bylo to v tramvaji. Jela jsem jenom dvě zastávky, to bych normálně zvládla. Jenže to bych nesměla bejt já! Všude hrozný vedro. A samozřejmě zrovna kus vedle mě se sesunul takovej starej pán. Důchodce.
HUBERT: Asi jako já.
ELIŠKA: *(Bez povšimnutí)* No, hrozně mě to vyšinulo. Rozklepala jsem se jako dycky, chtěla jsem vystoupit... Jenže to za jízdy jaksi nešlo. Probudila jsem se fakt o ty dvě zastávky dál, ale na lavičce, zrovna když přijížděla záchranka. Nahodil mě ten budík. Jen mu to dycky hrozně trvá.
HUBERT: Dycky? Proboha jak často se vám tohle stává?
ELIŠKA: To ne – říkám, od té doby už se to nestalo.

SCÉNA 4. V autobuse, za jízdy

AUTOBUS VYRAZIL. PŘES HUČENÍ MOTORU SE PROSAZUJE NĚJAKÁ TYPICKÁ RÁDIOVÁ PÍSNÍČKA. Z OKOLÍ OBČAS DOLEHNE NĚJAKÝ ÚTRŽEK CIZÍHO ROZHOVORU, JEDEŇ Z NICH SLYŠÍME VÝRAZNĚJI.

1. MLADÍK: ...uživatelský vstupy a přístupy na web, eftýpko a tak. Když se tam objeví něco zajímavýho, tak se udělá commit historie do centrální databáze.
2. MLADÍK: Firemní spyware.
1. MLADÍK: Přesně tak.

ROZHOVOR USTOUPÍ, VÁHA SE OPĚT PŘENESE NA HUBERTA S ELIŠKOU.

ELIŠKA: Vy jste v důchodu?
HUBERT: Mám to napsaný na čele?
ELIŠKA: To né. Já spíš, že máte čas.
HUBERT: Jo čas. No jo, čas, ten mám. Na starý kolena mám spoustu času.
ELIŠKA: Tak se nezlobte. Vypadáte dobře.
HUBERT: Vypadám dobře?
ELIŠKA: Jo.

MEZITÍM V RÁDIU DOZNĚLA PÍSEŇ A ZNÍ ŽOVIÁLNÍ HLAS SPÍKRA NĚJAKÉ JEDNOZNAČNĚ KOMERČNÍ STANICE. ŘÍKÁ PRVNÍ VĚTY PŘEDPOVĚDI POČASÍ, ZAOBALENÉ DO ŽERTÉŘSKÉ POLEVY.

ELIŠKA: A jak dlouho?
HUBERT: Co jak dlouho?
ELIŠKA: No ste důchodce.
HUBERT: Už tejden.

IT MLADÍCI. HOVOR V POPŘEDÍ.

1. MLADÍK: Antivirák jsme ošetřili, takže neplaší. Jenomže teď jde o to, jak vybrat ty správný data, který tam potenciálně jsou, že jo.
2. MLADÍK: Hm, nejde všechno pořád ukládat.
1. MLADÍK: Právě.

JEJICH ROZHOVOR SE ZAS PLYNULE ZTRATIL POD PRVNÍM PLÁNEM HUBERTA S ELIŠKOU.

HUBERT: Jsme tady teprve pár dní. Ještě jsem se nerozkoukal.
ELIŠKA: Tady v Praze, jo?
HUBERT: V republice.
ELIŠKA: *(Užasle)* Kde ste byl?
HUBERT: V Rakousku. Od šestaosmdesátýho. Doted'.
ELIŠKA: To jako fakt?
HUBERT: Taky se tomu divím.

JEN NA OKAMŽIK SE PROSADÍ NĚJAKÁ VĚTA MODERÁTORA, KTERÁ SEM DOLEHLA Z RÁDIA.

ELIŠKA: To ste tady pětadvacet let vůbec nebyl?
HUBERT: Ale ne, jezdili jsme sem. O dovolených, na návštěvy. Ono to zase tak daleko není. Teď tady Lidce nabídlí kšeft, tak jsme dali hlavy dohromady a napadlo nás něco šílenýho. Že to veme.
ELIŠKA: Proč šílenýho?

HUBERT: *(Posmutněle)* Já kecám. Jenom tak kecám.

IT MLADÍCI.

1. MLADÍK: Tak jsem tam zkoušel narvat nějaký slova, jenom abych to otestoval. Na nácky, pedofily... víšco, z prdele, co tě napadne. Dal jsem tam „child porn“, jako dětský porno, a „concentrate camp“, ne...

2. MLADÍK: Jasně.

1. MLADÍK: No a ty vole, vyskočila mi tam ženská z účtárny. Tak na to koukám jak puk - no měl jsem v tom chybu. Vona chtěla poslat děcka na tábor do Států - child camp, víšco. Jako kvůli angličtině...

POKRAČOVÁNÍ JE ZAS PŘEKRYTO BLIŽŠÍM ROZHOVOREM ELIŠKY S HUBERTEM.

ELIŠKA: Dětský porno... Já jsem si strašně dlouho myslela, že dětský porno, že to je porno, který je přístupný i pro děti.

HUBERT: Co?

ELIŠKA: Prostě jsem nad tím neuvažovala. Vůbec mi nedošlo, že bych taky mohla zapojit hlavu.

HUBERT: Dětský porno?

ELIŠKA: To se mně stává strašně často. Že mám v hlavě nějakou takovou blbost, protože nad ní vlastně nepřemýšlím.

SMĚS ROZHOVORŮ ZA ATMOSFÉRY ZALIDNĚNÉHO AUTOBUSU JE "TRIUMFÁLNĚ" UZAVŘENA ODLEHČUJÍCÍM ZAKONČENÍM PŘEDPOVĚDI POČASÍ.

HLAS SPÍKRA: A nakonec jedna dobrá zpráva. Jestlipak víte, jaký je rozdíl mezi ženskou a mlhou? No žádný: když se po ránu ztratí, tak bude hezkej den!

SCÉNA 5. V autobuse, který opět stojí

MOTOR UŽ ZASE NEVRČÍ. AUTOBUS STOJÍ NA MÍSTĚ. V POZADÍ JEMNÝ, PŘIROZENÝ RUCH PASAŽÉRŮ V OKOLÍ.

HUBERT: Stojíme.

ELIŠKA: Jo.

HUBERT: Nějaká nepříjemnost vpředu.

Z BLÍZKOSTI ŘIDIČOVA MÍSTA ZNÍ PROGRAM KOMERČNÍ STANICE. KDYŽ TEĎ NENÍ SMÍŠEN S DRNČENÍM MOTORU, JE OSTŘE ČITELNÝ A VYSTUPUJE Z OSTATNÍCH RUCHŮ AUTOBUSU.

ELIŠKA: Jak dlouho už to trvá?

HUBERT: Asi dvacet minut. To se stává. Klidně si ještě zdřímněte.
ELIŠKA: *(Ještě rozespale)* Je všechno v pohodě?
HUBERT: Musíme jenom počkat, než se to rozjede.

PAUZIČKA. RÁDIO A DALŠÍ ATMOSFÉRA.

HUBERT: Takhle to bejvá v Itálii. Italové maj tři věci. Zmrzlinu, špagety – a zácpy.
(Po malé odmlce.) Víte, jak to mají s rekreacema?
ELIŠKA: Ne.
HUBERT: Je fabrika. V té fabrice vyměřej dovolený pro všechny naráz. Fabrika se zavře a všichni se musej rekreovat. Zůstane tam jenom ochranka. Jenže si vemte, kolik takovejch fabrik tam je, ve výsledku se ta rekreační doba vztahuje na neuvěřitelný množství lidí. Celej jeden pracovní sektor vyráží na dovolený v ten samej čas. Představte si, jak to v takovou chvíli musí vypadat na silnicích.
ELIŠKA: Strašně.
HUBERT: To vám můžu potvrdit. Jezdil jsem do Itálie na konference, do Janova a do Neapole. Byl jsem tam dvakrát a pokaždý to vyšlo na dobu rekreací.

MEZITÍM SE ŘIDIČ AUTOBUSU DOHADUJE S NĚKOLIKA PASAŽÉRY. HLASY JSOU SLYŠET Z MÍRNÉHO ODSTUPU.

ŘIDIČ: Nemůžu lidi vypustit jak školku do parku. Potom se najednou rozjedem a kde vás budu nahánět?
1. PASAŽÉRKA: Chtěly jsme jenom trochu na vzduch. Provětrat.
ŘIDIČ: Když chcete provětrat, tak děte dělat skoky na lyžích.
2. PASAŽÉRKA: Je to opravdu takovej problém?
ŘIDIČ: Otevřte si okýnko, vzduchu je tady dost. Dokud mi z dispečinku nedaj jasný instrukce, tak tady těmahle dveřma neprojde ani myš.
HUBERT: *(V popředí)* No jo, italský zácpy, na ty budu vzpomínat. Nesmazatelnej zážitek.

ELIŠKA PO HLASE PŮSOBÍ TROCHU NEPŘÍTOMNĚ, Z JEJÍHO TÓNU ZMIZELA BARVA.

ELIŠKA: Co jste tam dělal? V tý Itálii.
HUBERT: No, byl jsem tam... v zásadě, pokecat s druhějma doktorama. Všechny ty řeči, víte vono... ono se to nakonec v podstatě vždycky zvrtné v meditace nad tím, jak je lidský tělo pořád neznámý a nevyzpytatelný. Ještě pořád, anebo v jistým ohledu možná čím dál víc...
ELIŠKA: Přes jaký orgány jste vy?
HUBERT: Tak různě. Poslední léta jsem dělal na rentgenu.
ELIŠKA: Rentgen znám taky.
HUBERT: Bodejť...

ELIŠKA: Přemýšlela jsem o medicíně.
HUBERT: Vopravdu?
ELIŠKA: Chtěla jsem na ni jít. Ale nešlo to, nedávala jsem krev a tak. Matka říkala, že je to celý s tou medicínou zas jenom nějaký rozmar, a když jsem pak opravdu nemohla, připadala si jako vítěz.
HUBERT: Toho nelitujte. Já jsem u medicíny strávil celý život a jako vítěz si rozhodně nepřipadám.

NA PÁR OKAMŽIKŮ ZAS VYPLUJE KULISA RÁDIA. PAK JI VYRUŠÍ HUKOT ŘIDIČOVY VYSÍLAČKY, DOST ZKRESLENÝ REPRODUKTOREM.

ŘIDIČ: Tak co je?

Z VYSÍLAČKY SE OZÝVÁ DRMOLENÍ, OBČAS PŘERUŠENÉ PRÁZDNÝM ZAHUČENÍM SIGNÁLU.

ŘIDIČ: No jasně, jakbysmet! Mlha přede mnou, mlha za mnou.

Z REPRODUKTORU SE OZÝVÁ JEŠTĚ NĚJAKÉ HUČENÍ. MLADÍCI SE STÁLE BAVÍ O ZÁLEŽITOSTECH IT.

2. MLADÍK: Já jsem jim říkal, že to jde řešit systémově. Udělám vám k té databázi skvělejší webového interface, nemusíte se o nic starat. Ale to prej nejde. Sekretářka umí Excel a tečka. A já to mám za ni teďka narvat do databáze. To si nedovedeš představit, jak jsem z toho rostl.

RUCH UVNITŘ AUTOBUSU SE ZVEDL, Z OKOLÍ ZAZNÍVÁ ŠEVELENÍ RŮZNÝCH HLASŮ, JAK SPOLU PASAŽÉŘI ŘEŠÍ SITUACI.

HUBERT: Byla ste v Benátkách?

ELIŠKA NEODPOVÍ.

Vám je špatně.
ELIŠKA: Já to ustojím.
HUBERT: Nechcete se něčeho napít?
ELIŠKA: Nemám žízeň.

OD ŘIDIČOVA MÍSTA ZNÍ ZÁROVEŇ ZVUKY RÁDIA. ZATÍM TO BYLA NĚJAKÁ STEREOTYPNÍ PÍSNÍČKA, TEĎ JI VYSTŘÍDÁ PROMLUVA SPÍKRA. ÚLISNÝM BAVIČSKÝM TÓNEM PŘEDNÁŠÍ TRADIČNĚ LASCÍVNÍ POJETÍ „ZPRÁV Z DOMOVA“, KONKRÉTNÍ MATERIÁL KORESPONDUJE S ÚDOBÍM KOLEM 2010/11. ZVUK RÁDIA MŮŽE V TEN MOMENT NABÝT JAKÉSI SUBJEKTIVNÍ OBLUDNOSTI.

HUBERT: Eliško, děje se něco?
ELIŠKA: Neustojím.

ELIŠKA SE ZVEDNE, UDĚLÁ PÁR KROKŮ CHODBIČKOU. HLASY JSOU SLYŠET Z LEHKÉHO ODSUPU (JAKOBY STÁLE Z HUBERTOVA MÍSTA).

ELIŠKA: Já musím ven.

ŘIDIČ: Uprostřed cesty mi nikdo nepude z autobusu. Záchod je uprostřed chodbičky, jestli se chcete provětrat jako vaše kolegyně, máme tu vysunovací okýnka.

ELIŠKA: *(Velmi sugestivně)* Já musím **nutně** ven.

ŘIDIČ SE NA PÁR OKAMŽIKŮ ZARAZIL.

ŘIDIČ: Počkat, co to má zase bejt?

Z JEDNOHO Z PŘEDNÍCH SEADEL SE OZVE ROZHORLENÝ ŽENSKÝ HLAS.

PANÍ: Tak ji puste, ne?

OZVE SE TRADIČNÍ ZASYČENÍ DVEŘÍ, JAK ŘIDIČ POVOLIL. HUBERT JEŠTĚ STIHNE K ELIŠCE ZAVOLAT.

HUBERT: Mám jít s váma?

ELIŠKA: Ne.

MLADÍCI.

2. MLADÍK: Té holce normálně hráblo.

1. MLADÍK: Tyjo, to je dneska furt. V jedný nadnárodce maník ráno naklusal na brainstorming s bouchačkou v ruce. To se pak div, že chtěj vědět, co si googluješ v práci.

2. MLADÍK: Vona fakt běží někam do polí...

SCÉNA 6. Pláň poblíž dálnice

VÝRAZNÁ AKUSTICKÁ ZMĚNA V OTEVŘENÉ EXTERIÉROVÉ PROSTRANSTVÍ. HLASY HUBERTA I ELIŠKY JSOU ÚMĚRNĚ ZADÝCHANÉ, SNAD TROCHU ZTRACENÉ V PROSTORU. DIALOG PROBÍHÁ V KLUSU ČI ZRYCHLENÉ CHŮZI.

HUBERT: Eliško. Ksaku, já vás nebudu honit!

ELIŠKA: Seru na to na všechno. Seru!

HUBERT: *(Zpovzdálí)* Eliško, slyšíte mě sakra?

ELIŠKA JE UPLAKANÁ, COŽ JEŠTĚ PŘEBÍJÍ VZTEKEM.

ELIŠKA: Seru na budík, seru na to svý zkurvený srdce! Já už nechci... (*Pak už jen zoufale vzlyká.*) Já s tím nehodlám žít. Zkurvený lidi, dojebaný. Já tohle nechci, já tohle nehodlám snášet.

UŽ NEJSOU V BĚHU, MOŽNÁ JEN V UNAVENÉ CHŮZI, A VZDÁLENOST MEZI NIMI SE ZKRÁTILA.

HUBERT: Kam jdete?

ELIŠKA: To je mi jedno.

HUBERT: Kam si myslíte, že dojdete?

ELIŠKA: To je mi jedno.

HUBERT SE KONEČNĚ VZPAMATUJE A POCHLAPÍ.

HUBERT: Tak, holčičko, a dost. Seš tady se mnou, jestli to nevíš. Nemůžeš si dělat, co si usmyslíš, protože tady jsem ještě já.

ELIŠKA: A co má bejt?

HUBERT: Řekl jsem, že s tebou pojedu. Ale to taky znamená, že ty jedeš se mnou.

PAUZIČKA. NÁSLEDUJÍCÍ VĚTY PADAJÍ VELMI ZVOLNA.

ELIŠKA: Víte, jak mi je?

HUBERT: Jo, myslím, že jo.

ELIŠKA: Dojdete mi do kufru pro violoncello?

HUBERT: Eliško...

PAUZIČKA.

HUBERT: Nenapadá tě nic lepšího?

SCÉNA 7. V autobusu

NEOMYLNĚ POZNÁVÁME VŠUDYPŘÍTOMNOU KULISU RÁDIA. OZÝVÁ SE ZAS NĚJAKÝ VLEZLÝ, ALE BEZBARVÝ HIT.

ŘIDIČ: To jsem přesně věděl! Víte, že mi tady vlastně vystupujete za jízdy?

MLADÍK: Jízda snad vypadá trochu jinak...

ŘIDIČ: Co není, může být. V kterémkoli okamžiku se můžeme rozjet! A co pak, budu vás tady honit po poli? Hele, já na nikoho čekat nebudu. Vaše blbost. Šlápnu na to a nazdar...

HUBERT: Byl byste tak hodnej a otevřel mi kufr?

SCÉNA 8. Pole

HUBERT S ELIŠKOU PUTUJÍ OTEVŘENOU KRAJINOU.

ELIŠKA: Kde vlastně jsme?
HUBERT: Někde u Radonic.
ELIŠKA: To mně nic neříká.
HUBERT: Ujeli jsme prej asi padesát kilometrů. Měli bysme se dostat na nějakou silničku, po který se to dá objet. Něco si tam stopnem.

PAUZIČKA. MLČKY POCHODUJÍ.

ELIŠKA: Já se omlouvám.
HUBERT: Nemáš za co.
ELIŠKA: Já jsem musela pryč.
HUBERT: Nemusíš mi to vysvětlovat.
ELIŠKA: Nemohla bych tam být už ani minutu.
HUBERT: Možná jsme si neměli sedat tak dopředu.
ELIŠKA: Proto jsem chtěla dopředu, abych po cestě neměla před očima všechny ty nakupený lidi...
HUBERT: *(Pousměje se.)* No jo, to si nevybereš. Hele, víš co? V tom momentě, jakmile ses probudila, tak mě nějak napadlo, že se to stane.
ELIŠKA: Naštěstí se to nestalo.
HUBERT: Co?
ELIŠKA: Mohla jsem se zas vyvrátit nebo jsem mohla rovnou zhebnout. To by vlastně nemuselo bejt tak špatný. Vyřešilo by to spoustu věcí.
HUBERT: Takhle přede mnou nemluv ani v tý nejblbější srandě.
ELIŠKA: Blbý srandy už jsem si zažila dost. Víte, co mně řek doktor? Že nepřeziju pětatřicet let.

HUDEBNÍ NÁZVUK. VYNOŘÍ SE A ZMIZÍ.

ELIŠKA: Lidi si myslej, že si vymejším.
HUBERT: Já si to nemyslím.
ELIŠKA: A proč?
HUBERT: Jsem doktor. Poznám, když si lidi vymejšlej. Když to nejsou profesionální hypochondři, tak to většinou dost rychle poznám.
ELIŠKA: A co když su profesionální hypochondr?
HUBERT: Profesionální hypochondři jsou taky nemocní. *(S úsměškem)* Ti jsou nemocní dvojnásob.

DALŠÍ HUDEBNÍ NÁZVUK.

HUBERT: Jak ty to vlastně děláš třeba na koncertě? Když seš v sále před tolika lidma, v uzavřeném prostoru a navíc seš jim, jak bych to řek... Absolutně vystavená.

ELIŠKA: Oficiálně to mám od doktora zakázaný.

HUBERT: *(S údivem)* Úplně zakázaný?

ELIŠKA: Jo. Jako má někdo tučný jídla. Já mám zakázaný hrát hudbu před lidma. Který neznám.

HUBERT: Nechci to zbytečně pitvat, ale – není to tak trochu absurdní?

ELIŠKA: *(Srdnatě)* Ne, když umíte na nástroj, máte spoustu jiných možností. Existují třeba nahrávací studia. Glenn Gould od určitý doby taky už jenom nahrával. Prostě nesnes ty zjančený síly.

HUBERT: Jak, zjančený?

ELIŠKA: *(Po chvilce zamyšlení)* Já to asi neumím říct.

CHVILKA MLČENLIVÉ CHŮZE. ELIŠKA SE ZASMĚJE.

ELIŠKA: Rarach mi jednou říkal, že bych se mohla specializovat. Hrála bych soudobou hudbu. Před prázdným sálem, že bych to jako mohla ustát.

HUBERT: *(Nechápavě)* Rarach... je tvůj učitel?

ELIŠKA: Jasně. Byl to takovej vtip. Jakože na soudobou hudbu lidi nechoděj.

HUBERT: Aha.

CHŮZE. MOŽNÁ DROBNÁ PROMĚNA ATMOSFÉRY.

HUBERT: Musím si zavolat. Za hodinu mě čeká zubař, to asi nestihnu.

ELIŠKA: *(Pobavena)* Vy dete k zubaři?

HUBERT: No jo. Musím. Čoveče, celou dobu nic – a přijedem do Prahy, druhéj nebo třetí den, a prásk ho. Takhle vpravo nahoře, jak jsou sedmičky, jak když tam vrazí jehlu.

ELIŠKA: A to vás pořád bolí?

HUBERT: Ne, byl jsem na pohotovosti, dali mně tam výplň, ale to je jenom taková první pomoc.

ELIŠKA: Takže jedete k zubařovi z Prahy do Brna?

HUBERT: Mám tam kamaráda, spolužáka z medicíny.

ELIŠKA: Stejně nevím, proč se nedomluvíte s někým v Praze, pokud tam bydlíte.

HUBERT: Já v Čechách zubařům nevěřím.

ELIŠKA: Prosim?

HUBERT: Víím, jak to dneska chodí. Švagrová zrovna vykládala, jak se jí málem rozlítla hlava, protože jí nějaký idiot dal slabou injekci. Aby ušetřil, představ si to. Tohle už fakt nemám zapotřebí. Je pro mě lepší vážit cestu k někomu, koho znám.

ELIŠKA: Koho znáte. Tomu rozumím.

PAUZIČKA.

HUBERT: Hele, vidíš ten strom?
ELIŠKA: No.
HUBERT: Tam dojdem a na chvilku si sednem. Sundáš to na chvilku ze zad.
ELIŠKA: Já ještě můžu.
HUBERT: *(Trochu zmoženě)* To si myslíš teď. Je třeba rozložit síly. Věř zkušenému.

SCÉNA 9. U stromu

USEDLI. TICHŮ A KLID ŠÍŘEHO PŘÍRODNÍHO PROSTRANSTVÍ.

ELIŠKA: Jsou strašně maličký.
HUBERT: Jak zrnka kmínu.
ELIŠKA: Jo. A ta velká rozinka mezi nima, to je náš autobus.
HUBERT: Představ si, že byly časy, kdy nikde žádná dálnice nebyla. Všude jenom pole a kopce, jak z nějaký krajinomalby z devatenáctého století. Ta řepka tady asi nerostla, to se taky rozmohlo celkem nedávno.
ELIŠKA: Ty žlutý čtverce, to je řepka?
HUBERT: Ty neznáš řepku olejek?
ELIŠKA: Nevím. Já dycky všechno zapomenu.
HUBERT: Jsem zvědavěj, kdo bude v Brně dřív. Jestli voni, nebo my. Možná jsme nakonec udělali dobře. Že jsme se od nich vodlepili.

CHVILKA PRODLEVY.

ELIŠKA: Co teďka budete dělat?
HUBERT: Zavolám Vojtovi, to je ten kamarád...
ELIŠKA: Ale ne, já myslím vůbec, tady v Čechách.

HUBERT SE SMUTNĚ ZASMĚJE.

HUBERT: Jo tak. No, to je trošku těžší otázka.
ELIŠKA: A co teda?
HUBERT: Celkem vzato nepřemějším poslední dobou nad ničím jiným. Víš, kdybych tam zůstal... Nikdo mě ještě do důchodu neposílal.
ELIŠKA: A vy ještě chcete pracovat?

HUBERT SE JEJÍ BEZELSTNÉ OTÁZCE MUSÍ OPĚT USMÁT.

HUBERT: Možná je to donebevolající drzost, ale ještě se necejtím úplně na vodpis.
ELIŠKA: Na vodpis, to jsem nemyslela. Můžete dělat spoustu věcí. Třeba napsat nějakou knížku.
HUBERT: Napsat nějakou knížku?

ELIŠKA: NÓ. Já až budu v důchodu, tak určitě napíšu nějakou knížku.
HUBERT: Tak to mě mrzí, že už si ji nebudu moct přečíst.
ELIŠKA: Jakto, dejte mně pár let!
HUBERT: Ty už se chystáš do důchodu?
ELIŠKA: Teď ještě nejsou plnoletá, až za rok.
HUBERT: Aha.
ELIŠKA: Pak se chcu ještě hlásit na školu. Ale potom už budu pánem svého času.
HUBERT: Jo. Jestli je to takhle, tak to bych ještě stihnout moh. Při troše štěstí.
ELIŠKA: Nebojte. Při troše štěstí tady budete dýl než já.
HUBERT: Nemachruj.
ELIŠKA: Já nemachruju. Můžeme se vsadit.
HUBERT: Tak jo. Vsadím játra.
ELIŠKA: Co?
HUBERT: To dycky říkal jeden Vídeňák, co jsme k němu jezdili z tábora na brigády. Vsadím játra – von docela dost chlastal. To už je dávno.
ELIŠKA: Co to bylo za tábor?
HUBERT: No sběrnej. Sběrnej tábor, takový překladiště. Přijedeš tam a čekáš, jestli tě náhodou nepotřebujou v nějaký nemocnici. Nemáš nic, snažíš se přivydělat, jak se dá. Ne zrovna příjemný období.
ELIŠKA: Vy ste tu všechno nechal?
HUBERT: To víš, nemohla's vypadat, že jedeš na dva roky prázdnin. Byl jsem tam oficiálně na měsíční stáži.

PAUZA.

No vidíš. A jsem zase tady.

**POZDĚJI. Z REPRODUKTORU MOBILNÍHO TELEFONU JE ZKRESLENĚ
SLYŠET JAKÝSI MOTIVAČNÍ SPOT O SPRÁVNÉM ČIŠTĚNÍ ZUBŮ.**

HUBERT: Ježíšmarja.
ELIŠKA: Co je?
HUBERT: Ale nic. Nikdo to nebere. Zní mi tam nějaký bláznivej proslov o zubech.
ELIŠKA: Jé, můžu si to poslechnout?

**ZUBAŘSKÁ AGITACE CHVILKU POKRAČUJE A KDYŽ DOZNÍ, ZAČNE
ZAS NANOVO OD ZAČÁTKU.**

SCÉNA 10. Silnička

**POPŘEDÍM CELKEM HLUČNĚ PROJEDE AUTO, JAK SE VYNOŘILO, TAK
ZMIZÍ.**

ELIŠKA: Myslíte, že to je psychického původu?
HUBERT: Co jako?
ELIŠKA: Ty zuby. Že jste tam jako ucítil tu jehlu.

PROJEDE DALŠÍ AUTO.

HUBERT: *(Krátko se zasměje)* Psychického původu, to jsou výrazy. Pojd' radši pořádně stopovat, ať to nevypadá, že tady jenom tak korzujem.
ELIŠKA: Myslím, že ty věci spolu můžou souviset. Tělo to všechno hnedka pozná.
HUBERT: To jo. Já ti povím, jak to souvisí. Zuby si řekly: hele, starej je v důchodu, nemá co dělat. Tak ho trochu proženem!
ELIŠKA: Aha.
HUBERT: A zatím se jim to docela daří.

SCÉNA 11. Uvnitř dodávky

UVNITŘ AUTA, KTERÉ ZPOMALILO A ZASTAVUJE. ZAŠUMĚNÉ AUTORÁDIO VYHRÁVÁ KLASICKÉ OLDIES HITY. ŘIDIČ SI MLUVÍ PRO SEBE.

HITMAKER: Strejček Charlie s malým děckem... Bez hůlky, ale s futrálem, no vida, budeme tu mít brášku. Muziky není nikdy dost.

PAK UŽ SE ZPOVZDÁLÍ OZÝVÁ HUBERTŮV UDÝCHANÝ POZDRAV. ŘIDIČŮV HLAS ZNÍ STÁLE Z BLÍZKOSTI.

HITMAKER: Žádnej spěch. Času je dost.
HUBERT: Děkuje moc.
HITMAKER: Na vejletě?
HUBERT: Z vejletu.
HITMAKER: Jo, to znám. Všechno jednou končí.

SCÉNA 12. Uvnitř dodávky, za jízdy

MOTOR UŽ NAPLNO BĚŽÍ A VOZIDLO SE NATŘÁSÁ, OLDIES RADIO VYHRÁVÁ A RÁMUS CESTY MUZICE TEPRVE DODÁVÁ TEN PRAVÝ STYL.

ELIŠKA: Hezký nálepky.
HITMAKER: Nevím. Nesnáším prázdný plochy. Vám se líběj?
ELIŠKA: Jo, je to pak takový jako útulnější.
HITMAKER: Ten chlap už nežije.

ELIŠKA: Jakej?
HITMAKER: Tady ten chlápek, na tý reklamě. Ten umřel. Zabil se v autě.
HUBERT: To je na olej?
HITMAKER: Reklama na motorovej olej, a ten chlap zařval v autě. Chápete? Jako ten Marlboroman s rakovinou plic. S čím kdo zachází, tím také schází.
HUBERT: Na tom něco bude. Nehlásili, co se tam stalo?
HITMAKER: Kde?
HUBERT: Vy nejedete z dálnice?
HITMAKER: Jo. Ale kde to měli hlásit.
HUBERT: Tady v tom.
HITMAKER: V tomhle? Tam hrajou jenom písničky!

A TAKY ŽE ANO. MUZIKA Z DÁVNO STARÝCH TOP TENŮ VYHRÁVÁ V PLNÉ KONKURENCI MOTORU. CHVILKU ZNÍ TATO SMĚS: V ČASOSBĚRNÉM PÁSMU SE VYSTŘÍDÁ NĚKOLIK ÚRYVKŮ, DOBOVÉ HITY PADESÁTÝCH ČI ŠEDESÁTÝCH LET. TEPRVE ZA NĚJAKOU CHVÍLI PROLOMÍ TICHO STROHÁ VĚTA ŘIDIČE.

HITMAKER: Taky jsem složil hit.
ELIŠKA: Hit?
HITMAKER: Text, hudbu. Byla to dobrá píseň. Prorazila by.

PAUZIČKA. HITMAKER V ŘEČI NEPOKRAČUJE.

HUBERT: Zamlada jsme měli taky kapelu. Jmenovali jsme se Štatl šraml. Protože jsme hrávali většinou v Brně. Museli jsme projít prověrkou.
ELIŠKA: Jakou prověrkou?
HUBERT: Tak to tenkrát chodilo. Kapela, co chtěla mezi lidi, musela zahrát před komisí, jestli je ideologicky čistá, což znamenalo v podstatě dvě věci.
HITMAKER: Text – a hudba.
HUBERT: V podstatě jo. Nesmělo to bejt moc vodvázaný, rock'n'roll se za komunistů nenosil, o nějaký psychedelii už vůbec nemluvim. Skupiny, co za něco stály, musely fungovat ilegálně, ale my jsme byli jenom taková občasná partička, co se jednou za měsíc sjela z celý Moravy, amatérskéj dixieland s valchou. No a druhá věc byl samozřejmě text. Ten musel být pokud možno úplně bezzubej. Apolitickej, víš?
HITMAKER: Jo. To ten můj rozhodně není. Bezzubej.
ELIŠKA: Ten váš hit?
HITMAKER: Říkám. Mělo to grády. Mělo to všechno. Bylo to chytlavý. Vůbec nevím, jak mě to napadlo. Prostě jsem jednou vzal kytaru a nahmát ty správný akordy.
ELIŠKA: Tak proč ste s tím nevyšel někam ven?
HITMAKER: Kvůli textu.
ELIŠKA: Text se nepoved?

HITMAKER: Text seděl jak prdel na hrnec. Až na jednu věc.
 ELIŠKA: To se hezky rýmuje, to by moh bejt taky text.
 HITMAKER: Byl rasistickéj.
 ELIŠKA: Cože?
 HITMAKER: Haluz, co? Vůbec nevím, jak to na mě přišlo. Rasista nejsem, to spíš naopak. Mám normálně kámoše mezi cigánama. Žlutý mi taky nevaděj... Prostě jsem na ty akordy začal zpívat nějaký slova. Nikdy jsem texty nepsal. Přitom to sedělo jak prdel na hrnec. Já nevím, jak to mám říct. Prostě jsem cejtil, že je to přesně ono.
 HUBERT: (*Opatrně*) Jak, rasistickéj? Jak to přesně vypadalo?

SCÉNA 13. Uvnitř zastaveného auta

LOMOZ JÍZDY I AUTORÁDIA VYSTŘÍDALO TICH. HITMAKER SI VÝZNAMNĚ ODKAŠLE. PAK SÁHNE DO STRUN KYTARY. PŘEDEHRA SPOČÍVÁ V NĚKOLIKA AKORDECH, ZPESTŘENÝCH VYBRNKÁVÁNÍM. ZNÍ TO SKUTEČNĚ JAKO ZAČÁTEK NĚJAKÉHO CHYTLAVÉHO SONGU. KONEČNĚ NASTOUPÍ ZPĚV. DLOUHÁ FRÁZE ZABERE CELÉ OSMITAKTÍ.

HITMAKER: Každý, kdo je Čech – měl by se dovědět... měl by se... dovědět.

NÁSLEDUJE POKUS O VYBRNKÁVANÝ RIF.

SCÉNA 14. Krajina podél silnice

OPĚT PŘECHOD V OTEVŘENÝ EXTERIÉR. SILNICE SE ČAS OD ČASU PŘIPOMENE PROJÍŽDĚJÍCÍM AUTEM.

ELIŠKA: Huberte?
 HUBERT: No co je.
 ELIŠKA: Člověk aby s váma přemýšlel o každým vtipu.
 HUBERT: Což o to, vtipný to bylo. Bylo to moc, moc vtipný.
 ELIŠKA: Omluvil se vám.
 HUBERT: Pojd', Eliško. Pojd' přede mě a zkus to ty. Myslím, že jestli nám má někdo zastavit, asi ho nalákáš spíš.
 ELIŠKA: Tak počkejte, než vás dohoním. Jdete strašně rychle.
 HUBERT: Jsem jenom poloviční Žid, ale bohatě mně to stačí. Norimberský zákony by na mě platily. Můj táta v koncentráku byl a přežil ho. Jeho snoubenka byla v koncentráku taky. Nepřežila to. Mohla to bejt moje máma.
 ELIŠKA: (*Po malé chvilce*) To byste pak přece nebyl vy.
 HUBERT: Asi ne.

ELIŠKA: Ach jo.
HUBERT: Ten kluk byl roztomilej a taky hodnej, že nás vzal. Byla by to veliká sranda, ale pochop: z některých věcí se prostě sranda nedělá. Není jich moc, ale tohle je jedna z nich.

PŘEDĚL HUDEBNÍHO NÁZVUKU. POUTNÍCI STÁLE JDOU.

ELIŠKA: Ještě se zlobíte?
HUBERT: Já myslel, že ty.
ELIŠKA: Já? Já vůbec.
HUBERT: Možná jsem prostě zpanikařil.
ELIŠKA: *(V potutelném úsměvu)* Jen trošku.
HUBERT: Občas se mi to stane, víš?
ELIŠKA: Že zpanikaříte?
HUBERT: No, nějak se zbytečně vzteknu nebo co. Je to čím dál častěj. Mám z toho trochu strach.
ELIŠKA: To si tak neberte.
HUBERT: Nekřičel jsem na něj?
ELIŠKA: Co?
HUBERT: Zdálo se mně, že jsem mluvil klidně. Nezvyšoval jsem hlas?
ELIŠKA: Vy si nepamatujete, jak ste mluvil?
HUBERT: Ale jo, pamatuju.
ELIŠKA: Ušetřil ste mu morální políček. Bylo to dobrý. Až na to, že jsme teď mohli vesele cestovat k Brnu, to bylo dobrý.

PROHUČÍ AUTOMOBIL.

HUBERT: To jsem se teďka bavil jsem se s Lídou a něco jsem jí vysvětloval, a vona...
ELIŠKA: To je vaše žena?
HUBERT: Dá se to tak říct.
ELIŠKA: Jak to myslíte, „dá se to tak říct“?
HUBERT: Nevzali jsme se, ale skoro patnáct let spolu žijem. Potkali jsme se v Linci, ale je taky Češka.
ELIŠKA: Co ste jí vysvětloval?
HUBERT: Už ani nevím. Nevím. Vím jenom, že jsem se cítil docela klidně. Prostě jsem jí trpělivě vykládal, jak se na nějaký věci dívám, a vona najednou řekla: „Proč na mě křičíš?“
ELIŠKA: A křičel ste?
HUBERT: Myslím, že... Pak jsem si uvědomil, že asi jo.

PAUZIČKA. SILNIČNÍ PROVOZ.

HUBERT: Ona to měla jinak. Prostě se zvedla a odjela. Ne jako já, mně to vždycky trvá. Ona odjela, když jí bylo dvacet, dovedeš si to představit?

ELIŠKA: Myslím, že jo.

HUBERT: S komunistama byla hotová v jedný větě. Měla to od začátku jasný, prostě se na to na všechno zvyšoka vysrala, ve dvaceti se zvedla a začala v Rakousku úplně z ničeho. Podařilo se jí dálkově vystudovat. Jela jak šroub bez nějaký zvláštní námahy. Ne jako já.

ELIŠKA: To vás asi dost žralo, co?

HUBERT: Ale ne, to jsme se ještě neznali. To bylo všechno daleko předtím.

ELIŠKA: Aha.

HUBERT: Ve dvaceti se dá krásně začínat. Kde já bych byl, napadnout mě to v osmašedesátým? Povedlo se mi to úplně obráceně: v šestaosmdesátým. To už jsem zas moh skoro zůstat. No jak se to vezme... Moh jsem, teoreticky. No jo.

DALŠÍ AUTO.

HUBERT: Víš, my jsme se tam nakonec docela usadili. Byli jsme ve stejným ústavu, ona dělala tiskovou mluvčí. Tiskovou mluvčí fakultní nemocnice – to je dost slušný místo. A teďka najednou jedeme zpátky.

ELIŠKA: Za nějakým ještě slušnějším.

HUBERT: No jo, ona vždycky dobře věděla, co chce. Pro ni je to vlastně jen hladká cesta za lepším jako už několikrát předtím.

ELIŠKA: Ona vás... k tomu donutila?

HUBERT: Ne, ne, pámbu chraň. Nikdo nikoho nenutil. Bylo to úplně dobrovolný.

ALE HLAS MU ZNÍ HOŘCE.

SCÉNA 15. Silnice s auty

NEJSTŘÍDMĚJŠÍ HUDEBNÍ PŘEDĚL, JEDEN DVA TÓNY A DOST. POTOM NÁHLÁ PROMĚNA ATMOSFÉRY. SLYŠÍME HUČIVÉ MOTORY AUT, KTERÁ POPOJÍŽDĚJÍ V NAHUŠTĚNÉ FRONTĚ. ODNĚKUD ZATROUBÍ KLAKSON. NĚKOLIK DALŠÍCH AUT TROUBENÍ OPLATÍ. VRSTVY AUTOMOBILOVÝCH RUCHŮ DO SEBE PŘECHÁZEJÍ, TVOŘÍ JAKOUSI ZLOVĚSTNOU HMOTU. AŽ PO CHVÍLI Z NEJBLIŽŠÍHO POPŘEDÍ VSTOUPÍ HLASY PROTAGONISTŮ.

HUBERT: Tak jsme tomu neunikli.

ELIŠKA: Teďka si můžem stopnout, koho chcem.

HUBERT: Myslím, že nemůžem. Tihle všichni se na nás totiž už jednou vykašlali, když jeli kolem nás.

MOTOROVÉ PORYVY POPOJÍŽDĚJÍCÍCH AUT, VZDÁLENĚJŠÍ I ÚPLNĚ BLÍZKÉ. Z JEDNOHO OKÝNKU RYČÍ KULISA RÁDIA, KTEROU JSME SLYŠELI V AUTOBUSE; MOŽNÁ ŽE DLOUHÝ ODPOLEDNÍ BLOK STÁLE POKRAČUJE.

ELIŠKA: Pojdme pryč.
HUBERT: Dyť jdeme.
ELIŠKA: Ale ne kolem těch aut. Mně se z nich dělá zle. Pojdme jinudy.
HUBERT: Jinudy?
ELIŠKA: Teď je to přece jedno. Možná bysme si fakt měli představovat, že jsme na vejletě.

SCÉNA 16. Chůze lesem

NOHA ŠLÁPNE DO NĚJAKÉHO MLÁZÍ. AUTA TU NENÍ SLYŠET, V KONTRASTU K PŘEDCHOZÍMU HLUKU ZAVLÁDLA AKUSTICKÁ SCENÉRIE ČISTÉ, KRÁSNÉ PŘÍRODY UPROSTŘED LESA. KLID, ZPĚV PTÁKŮ V KORUNÁCH, JEMNÉ VLNĚNÍ VĚTVÍ.

HUBERT: Na jedný klinice nakonec místo měli. Bylo to v Dolním Rakousku. Vybírat jsem si nemoh, to bych v tom táboře možná dřepěl ještě teď. Německy jsem uměl tak napolo, pamatuju si, jak jsem se ještě ve vlaku vystresovanej učil odbornou terminologií. Když jsem dorazil, ředitel mě zavedl do urologický ambulance, mně bylo divný, proč mě provází po urologii, jo? Stála tam taková paní a on povídá, tohle je vaše Krankenschwester.
ELIŠKA: Jo – jako sestřička!
HUBERT: Tak se rozhlídnou kolem dokola, jestli se mi jen něco zlého nezdá, ale bohužel, všude tam na stěnách visej pindíky a močový cesty a tak dál... A já jsem musel vzít na vědomí, že od týhle chvíle jsem teda urolog. (*Se smíchem*) To bylo moc pěkný uvítání.
ELIŠKA: Co na to oni?
HUBERT: Radši jsem se o tom s nima moc nedohadoval.

ZASMĚJE SE ZAS ELIŠKA.

HUBERT: Atestaci jsem samozřejmě neměl, bylo jim to jedno, no a mně taky. Vydržel jsem tam jen chvíli.

CHVILKU JDOU.

HUBERT: Jmenovalo se to tam Schwachen. Měli tam vůbec rentgen? Pane na nebi. Vypadalo to jak nějaký odrbaný nádražíčko na vsi. Klinik! Říkali si „Klinik“, ale to, co jsem spatřil, to bys nenašla v nejzaplivanějším koutě

celý Varšavský smlouvy. Já myslel, že jdu z komunistický země na místa, kde vládne blahobyť. Musím ti říct, že za ten první měsíc mně chybělo málo, aby se ze mě nestal kajícnej komunista.

ELIŠKA: Schwachen?

HUBERT: Schwachen. Dneska jsou to lázně.

ELIŠKA: Vy jste v té době neměl rodinu?

HUBERT: V té době jsem byl už dlouho rozvedenej. Děti jsme s Klárou neměli...

ELIŠKA: Jakto?

HUBERT: Ona je chtěla. *(Chvilku mlčí)* No, nakonec jsme se rozešli dřív, než jsme to téma mohli nějak důstojně rozvinout.

ELIŠKA: A nebylo to spíš... Nehrálo to téma v tom rozejití taky nějakou roli?

HUBERT: *(Pobaveně)* Bystrý děvče.

ELIŠKA: Prosím, neříkejte mně děvče.

O NĚCO DÁL (RELATIVNÍ ČASOVÝ POSUN).

HUBERT: Nechal jsem ji v Olomouci a odešel jsem do Prahy. Tam, kde mě už jednou nenechali studovat, protože se jim nezdáli moji rodiče. Práci jsem tam pak ale sehnal, to už najednou šlo.

ELIŠKA: To ste kvůli tomu musel odcházet z Olomouce?

HUBERT: Viděno zvenčí asi nemusel. Já mám dycky pocit, když se něco takového stane, že musím prostě nějak vyklidit pole. No jo, jenže Praha. To byl jinej svět, komunistický dusno. Vyštípali mě po dvou letech. Divím se, že jsem to ty dva roky vydržel.

SCÉNA 17. Zátíší v lese

ZVUKY LESNÍHO POHYBU JSOU PRYČ, HLASY JSOU TEĎ KLIDNĚ USAZENÉ NA MÍSTĚ.

ELIŠKA: No a co v tom Brně?

HUBERT: Vůbec!

ELIŠKA: Ještě horší?

HUBERT: Měl jsem velkou smůlu na primáře. Byl to podle všeho muž na svém místě, ale strašně ho štválo, že mě musel vzít. Ne že by režim nějak žral, ale moje trable ho prostě vůbec nezajímaly.

ŠUSTĚNÍ PAPÍRU.

Dej mně to sem. Já to dám všechno do pytlíku, potom ho někde zlikviduju.

ŠUSTĚNÍ IGELITOVÉHO PYTLÍKU.

HUBERT: Von tam z tý Prahy ještě zůstal takovej škraloup.

ELIŠKA: Škraloup?

HUBERT: No, byl jsem jim jaksi podezřelej.

ELIŠKA: Jakej škraloup?

HUBERT VYMĚŘÍ DRAMATICKOU PAUZU.

HUBERT: Byl jsem jeden ze dvou lidí v celým špitále, co nepodepsali antichartu.

ELIŠKA: Kdo byl ten druhý?

HUBERT: Vedoucí druhý interny, co měl jít za půl roku do důchodu.

ELIŠKA: Týjo. Nevěděla jsem, že tu antichartu cpali i do nemocnic.

HUBERT: Cpali ji úplně všude. Na všechny jen trochu významnější pracoviště – a zdravotnictví šlo v čele, z osvětových důvodů. Hned po kultuře, samozřejmě.

ELIŠKA: Takže třeba ty doktoři... Ty doktoři z Nemocnice na kraji města...

HUBERT: Samosebou! Je dost pravděpodobný, že primář Sova podepsal antichartu. A doktorka Čeňková...

ELIŠKA: Blažej...

HUBERT: Štrosmajer...

ELIŠKA: Štrosmajer snad ne.

HUBERT: Proč?

ELIŠKA: Já nevím. Nedovedu si představit, že by to podepsal i Štrosmajer.

PŘEDĚL HUDEBNÍ ZNĚLKY.

HUBERT: Hledáš vodu?

ELIŠKA: Jo.

HUBERT: Tak chytej.

ELIŠKA CHYTLA PETKU, KTERÁ K NÍ PŘILETĚLA VZDUCHEM. ŠROUBUJE VÍČKEM.

Přišla tehdy nabídka na vědeckou stáž, já byl samozřejmě poslední, koho by na ni poslali. Ale sebral jsem se, zaklepal jsem u primáře a říkám, napište mi tu stáž a budete mít ode mě pokoj. A von řek, jak to myslíte, pokoj. A já řek, vy víte, jak to myslím – a on mi tu stáž napsal.

ELIŠKA: *(Se smíchem)* Tak to je dost fér.

HUBERT: Občas... Ne často, ale občas člověk jasně rozezná jakejsi mezník.

ELIŠKA: Jo, to znám.

HUBERT: Prostě jsem si řek: hele, je tady jenom jeden způsob, jak zařídit, aby tě totálně nezadupali do země. A ten způsob je: vypadnout, pokud možno teď hned.

ELIŠKA: Přesně.

HUBERT: Co ty o tom víš?

ELIŠKA: Zažila jsem to taky.
HUBERT: JÓ?
ELIŠKA: Když jsem odešla z domu.
HUBERT: Kolik ti bylo?
ELIŠKA: Patnáct. Bylo to tak, jak ste říkal. Mezník. Vlastně jsem se ani nerozhodovala. Bylo to jasný předem, zbejvalo jenom, abych to dohnala i hlavou.
HUBERT: Jak jako?
ELIŠKA: Abych si uvědomila, že je to všechno jasný i bez přemejšlení. Nemůžete jinak, je to vlastně obyčejnej pud sebezáchovy.
HUBERT: *(Radostně přitakává)* Pud sebezáchovy, jo. To je přesný.
ELIŠKA: Bylo to pudový.
HUBERT: Jo...

**OBA SI HEZKY PŘIZVUKUJÍ.
NÁZVUK HUDEBNÍHO MOTIVU OPĚT TROŠKU POSUNE ČAS.**

HUBERT: Tak co, spáčko?
ELIŠKA: Já jsem usnula? *(Pomalou sebou vrtí)* Vy ste čekal, až se probudím? Přece spěcháme.
HUBERT: Ty spěcháš?
ELIŠKA: Já ne, ale vy.
HUBERT: Zubaře nestihnu, večer mu crnknu, až dorazím k bráchovi.
ELIŠKA: K bráchovi?
HUBERT: Jo, brácha žije v Brně, občas se tam takhle stavuju. Pokecáme zas o tom, co bylo, je a bude...
ELIŠKA: To jste neřek, že máte v Brně takovýhle zázemí.
HUBERT: Mám tam jenom bráchu. Žádný další... zázemí.
ELIŠKA: Jak dlouho ste tam teda byl, než ste... emigroval?
HUBERT: Jenom asi rok.
ELIŠKA: Škoda, že jsem ještě nebyla na světě. Mohli jsme se tam potkat.
HUBERT: *(Se smíchem)* Je vidět, že všechno má svůj čas.

PAUZIČKA. VÍTR V LISTOVÍ STROMŮ.

ELIŠKA: Co ste dělal celou tu dobu?
HUBERT: Jakou dobu?
ELIŠKA: Co jsem spala.
HUBERT: Jo tak.
ELIŠKA: To ste tady jenom tak ležel a koukal?
HUBERT: Jo. Ležel a koukal. Ležet a koukat takhle v přírodě, to jsem nedělal už vod... Vlastně vod skautu. Je to vůbec možný?
ELIŠKA: *(Uchichtne se)* Skautíci?

HUBERT: Nech toho. Byla to nádherná doba mého života. Byli jsme ilegální organizace!

ELIŠKA: Ilegální?

HUBERT: No jistě. Byl šestapadesátej.

ELIŠKA: To jste dělali něco jako odboj?

HUBERT: No, odboj... Dělali jsme si prostě, co jsme chtěli. A to vlastně v té době tak trochu odboj byl. Igora, tak se jmenoval náš oddílový vedoucí, toho mohli klidně zavřít. Natvrdo.

ELIŠKA: Aha...

HUBERT: Může ti to připadat směšný, ale pro nás to bylo velký dobrodružství. V té době nebylo nic než SSM, mládež byla ve stejný latí jako všechno ostatní. Všechno v jedné uniformě, červené šátek, bílé modrá košile.

ELIŠKA: To vy jste nenosili?

HUBERT: My jsme nenosili uniformu, my jsme nosili stejnokroj. A to je rozdíl!

ELIŠKA: Cha cha.

HUBERT: To byla stavovská hrdost! Byl v tom odpor. Trochu klukovské, ale opravdové. Takže žádný „cha cha“. V tom je velký rozdíl.

SCÉNA 18. Další chůze lesem

HUBERT: V létě jsme jezdili na čundr k Dyji, na oddílovou chatu. To už ty dneska nemůžeš znát. To není, že si lokneš vody a už tě vezou v záchraně. To se ti kolem lejteček proháněly úhoři! A nahoře nad řekou bylo hradiště. Koukali jsme se z druhého břehu, jak se tam o svátcích scházelo procesí... No vidíš to. Starý sentimentál tady vzpomíná jak v nějaký hře od Fráni Šrámka.

ELIŠKA: Neznám.

HUBERT: Co neznáš?

ELIŠKA: Žádnou tu hru.

HUBERT: Neznáš řepku, neznáš Šrámka... Tys nechodila na gymnázium?

ELIŠKA: Jo, ale na hokejový.

HUBERT: Jaký hokejový?

ELIŠKA: To se jenom tak říká. Když někdo něco neví, tak že chodil na hokejovou školu. Jako že hrál furt hokej a jinak je úplně blbej.

HUBERT SE USMĚJE.

Jé, támhle už končí les!

HUBERT: Tak uvidíme, co tam začíná.

ELIŠKA: Co myslíte?

HUBERT: Nevím. Cítím se úplně ztracený a začíná mi to být docela příjemný.

HUDBA. NEMUSÍ SE ZTRATIT HNED, MŮŽE ZNÍT POD NÁSLEDUJÍCÍM DIALOGEM.

ELIŠKA: A jak to dopadlo?
HUBERT: Co jak dopadlo?
ELIŠKA: S váma, v tom skautu.
HUBERT: No špatně, špatně. Jak jinak. Igor nás zradil.
ELIŠKA: On vás udal??
HUBERT: Ale ne. Našel si ženskou.
ELIŠKA: Pfff...
HUBERT: To příkoří bylo vlastně dost podobný. Nenáviděli jsme ji. Ale byli jsme příliš slabej soupeř. Von jak byl Igor vzor všech ctností, tak to pak celý přenesl do toho vztahu. Zajímalo by mě, co dělá teď. Vsadil bych boty, že jsou furt spolu šťastně na hromádce.
ELIŠKA: Kdežto vy jste chudáci skautíci zůstali na vocet.
HUBERT: Kdyby Mirka Dušina zajímaly ženský, tak je z Rychlejš šípů ta samá story. Měli jsme prostě smůlu.
ELIŠKA: Ty ženský, co?
HUBERT: Však jsem je ještě dlouho potom nemohl ani vidět.
ELIŠKA: A pak to přešlo?
HUBERT: Potom jsem se jim začal mstít!

SCÉNA 19. Venku z lesa

HUDBA NAJEDNOU MŽIKEM PŘESTALA; ZAVLÁDNE ŠIROKÉ, MRTVOLNÉ TICHÉ.

ELIŠKA: To přece není možný.
HUBERT: Museli jsme to nějak vobejít. Nebo to vono obešlo nás.
ELIŠKA: Jsme obklíčený.
HUBERT: Musíme bejt dál o pořádnějch pár kilometrů.
ELIŠKA: Ta zácpa se rozhodně nepohnula ani o metr.
HUBERTA: Tobě se zpátky k tý dálnici asi moc nechce, co?

ELIŠKA POVZDECHNE.

SCÉNA 20. Osobní auto

HLASY NOVÝCH AKTÉRŮ PŘÍBĚHU SE OZÝVAJÍ ZE VNITŘ AUTA.

MÁMA: A cos dělal, měl's nějakej případ?
SYN: Pořád je něco.

MÁMA: Vraždu?
 SYN: Mami, já už ani nevím, víc toho bylo.
 MÁMA: Jaktože nevíš?
 SYN: Bylo tam jedno nechtěný zabití. Taková rychlovka. Ten případ samozřejmě. Ne to zabití.
 MÁMA: Nechtěný?
 SYN: Dva vágusové se ožrali na ubikaci a jeden druhého udusil polštářem.
 MÁMA: Kristepane. To mně ani neříkej.
 SYN: Ten mrtvej byl mnohem ožralejší a podle všeho hodně konfliktní.
 MÁMA: Takhle vznikaj neštěstí.
 TÁTA: Bodejť.
 MÁMA: Hele, kdo nám najednou vozil. Tohle tě zajímá, co?
 SYN: Není to bohužel nic neobvyklého. Neúmyslný zabití tvoří asi sedmdesát procent všech vražd...
 MÁMA: Lubo, měl by sis už koupit lepší auto. S tímhle nemůžeš jezdit na soud.
 SYN: Tohle už jsme dlouho neřešili, že?
 MÁMA: Nehodí se to. Co mám dělat. Jezdit s tímhle na soud. Jako bys neměl na nic lepšího.

ZVENKU SE Z VELKÉ BLÍZKOSTI OZVE DUTÝ ÚDER O ZEM, JAK NA NI DOSEDL FUTRÁL S VIOLONCELLEM.

To jsem se lekla!
 HUBERT: Omlouvám se, ale nevěděli byste prosím vás, jak daleko je odsud nějaká civilizace?
 MÁMA: Kde jste se tady vzali, propána boha?
 HUBERT: Vracíme se z takového vejletu a trochu jsme zabloudili.
 MÁMA: Z vejletu. To my se taky vracíme z vejletu, vid' táto.
 TÁTA: Pche.
 MÁMA: Sláva nazdar, už jsme tu.
 SYN: Kam přesně potřebujete?
 HUBERT: To je vcelku jedno.
 ELIŠKA: Do nějaký hospody například.
 SYN: Jasně. Rozumím. Takhle. Jsme někde na pětadesátém kilometru, takže když nahlédneme do mapy na tenhle úsek, budeme moudřejší. Moment.

ZAŠMEJDÍ NĚKDE POD PŘEDNÍM SKLEM.

SCÉNA 21. U přední kapoty auta

HLASY V OTEVŘENÉM PROSTORU, POSTAVY JSOU VENKU U AUTA. ROZKLÁDÁNÍ PAPIROVÉHO ARCHU.

SYN: Promiňte, mně už to zdá se nemyslí. Brzo jsem vstával a už je toho na mě nějak moc.

RYCHLÉ SKLÁDÁNÍ PAPÍRU.

ELIŠKA: Co to bylo za mapu?

SYN: Tunis.

ELIŠKA: Tak to nechceme.

SYN: Měl jsem ji připravenou pro rodiče, když jsem je vezl na letiště, ale nakonec mi zůstala mezi věcmi.

HUBERT: Jo vy se vracíte přímo z letiště.

SYN: Ostatně zdá se, že by ji stejně nevyužili.

MÁMIN HLAS ZNÍ OTEVŘENÝM OKÝNKEM ZE VNITŘ AUTA.

MÁMA: To čekání člověka zdolá, jako kdyby byl po nějaké túře. Vid'?

TÁTA: Co?

MÁMA: Ale nic, spi dál.

HUBERT: Jak dlouho už tady stojíte?

MÁMA: Celej den.

SYN: To je trochu přehnaný...

MÁMA: Prosím vás, dyť my jsme přiletěli ráno. Teď už jsme měli bejt dávno doma.

SYN: Nedávno hlásili, že už je to na dobré cestě.

HUBERT: Co se tam probůh stalo?

SYN: Kamion.

MÁMA: Co jinýho.

SYN: Prorazil svodidla a zaklínil se v silnici.

MÁMA: Mají tam asi deset zraněnejch.

HUBERT: Panejo.

MÁMA: Ty jsou na tom hůř než my tady. Ty jsou na tom hůř. Pamatuješ, jak jel Jenda od Lenky a dostal ten alergickéj záchvat?

TÁTA: Jak skončil v kukuřici.

MÁMA: Kvůli nějaký chemikálii v osvěžovači vzduchu. Jel a najednou se začal dusit a slzet. Naštěstí skončil jenom v poli. Pokosil asi hektar kukuřice.

LISTOVÁNÍ MAPOU.

SYN: Už to bude. Musím najít ten správnej úsek.

HUBERT: A jak se vám líbilo v Tunisu?

MÁMA: No nádherně. Tenhle to proseděl na hotelu v baru, málem jsem ho vodtam ani nedostala. Místo abysme chodili po památkách.

TÁTA: Jo. Celej žhavej.

MÁMA: To je mi jasný, že ty seš žhavej na jiný věci. Říkají tomu „animační programy“. Víte, co to je?

HUBERT: To slyším poprvý.

MÁMA: To je, že nějaká ženská celej večer kroutí prdelí a tady ten starej na to celej večer čučí.

TÁTA: Ale hovno.

MÁMA: Kvůli tomu jsme letěli přes kraj světa.

TÁTA: Měli tam i vrhače nožem. To bylo dobrý.

MÁMA: Já už taky nejsem na žádnou turistiku, nohy to nevydržej. Ale aspoň do toho mauzolea jsem se podívala. My známe jenom to moskevský, že jo.

HUBERT: Tunisko, to je vlastně taková bašta starýho světa. Nebyli voni tam i Římani?

SYN: Římani, Germáni, Byzantinci... A samozřejmě Arabové.

HUBERT: Vidíte. To je pak těžkej výběr.

SYN: Pokud jste viděl římský Koloseum, doporučoval bych vám zajet si do El Jemu. Je trochu pobořenej od bojůvek Berberů s Arabama v sedmým století, pak se tam střílelo ještě za Turků... ale celkově je to pořád zachovalejší než v Římě.

HUBERT: Vopravdu? Vy se zabýváte archeologií?

SYN: Ale kdepak. To mi zbylo ještě od mládí. Jezdíval jsem občas na vykopávky.

LISTOVÁNÍ MAPOU.

MÁMA: Pak mu zas bylo dva dny blbě, nemohl ani z cimry vylízt...

HUBERT: Hlavně že to přešlo, ne?

MÁMA: Prosímvás, jasněže to přešlo. Ten nás všechny přežije, tento.

SYN: Jestli koukám správně, tak zhruba dva kilometry odsud by měla být benzínová stanice.

HUBERT: Nepovídejte. Dva kilometry v tomhle směru?

SYN: Zhruba. Úplně přesně vám to říct nemůžu...

HUBERT: To je jasný.

ELIŠKA: Tak mockrát děkujem!

SYN: Za málo.

RYCHLÉ SKLÁDÁNÍ AUTOMAPY.

MÁMA: To máte štěstí, že můžete po svejch. My tady musíme smrdět. Podívejte, to se nepohne. Je to jak zmrzlý.

TÁTA: Jak sraní u Stalingradu.

MÁMA: Co?

TÁTA SNAD POPRVÉ NASADÍ HUTNĚ PODEBRANÝM HLASEM.

TÁTA: Zmrzlý jak sraní u Stalingradu.
MÁMA: U jakýho Stalingradu, prosímtě. To je taky jediný, co z tebe vypadne.
SYN: Tak nashledanou.
ELIŠKA: *(Víc zpovzdálí)* Nashledanou!
HUBERT: Nashledanou a děkujeme.

SCÉNA 22. V autě

ZPĚT VEVNITŘ AUTA.

MÁMA: Že to blbý letiště musí bejt až v Praze. Ještěže ve vzduchu zácpy nejsou.
TÁTA: To by byl frmol.
MÁMA: Chceš pít? Vůbec nepiješ. To se musí, v tomto počasí.
TÁTA: Tak jo.
MÁMA: *(Radostně)* Jo? No vidíš to! Slyšíš, Lubo? Kde máme vodu?

SCÉNA 23. Podél dálnice

ŠLAPÁNÍ PANGEJTEM PO STRANĚ DÁLNICE. VŠUDE KOLEM JE TICHŮ.

ELIŠKA: Když Němci dobývali Stalingrad, tak narazili na strašlivou zimu. Nemohli se venku ani vyčůrat, ten proud mrznul rovnou ve vzduchu. To samý s hovnama. Když to na někoho z nich přišlo a vyhrnul prdel, tak mu to u ní rovnou přimrzlo.
HUBERT: To je prima. To jste brali v dějepise?
ELIŠKA: Ne, v dějepise ne. Probírali jsme to v military kroužku.
HUBERT: Kde??
ELIŠKA: V military kroužku.
HUBERT: Co to probůh je?
ELIŠKA: Takovej kroužek, kam jsem chodila. Nějakou dobu mě to docela bralo.
HUBERT: Co tě bralo? Uniformy?
ELIŠKA: Ale ne, tak vůbec. Války, dějiny bitev... Různý detaily kolem toho. Tak mezi dvanácti, čtrnácti rokama a pak jsem se na to vykašlala. Měla jsem tehdy takový období.
HUBERT: *(Pořád žasne)* Ještě štěstí, že jsi z toho vyrostla.
ELIŠKA: To jsem neřekla.
HUBERT: Jo aha, takže nevyrostla!
ELIŠKA: Ale jo. Už si stejně nic nepamatuju.

HUBERT: Děláš, jako kdyby to bylo před půl stoletím.
ELIŠKA: Však jo. Já stárnu rychle.

**JDOU. SEMTAM SE MŮŽE OZVAT ZVUK Z OKOLNÍ KOLONY,
BOUCHNUTÍ DVÍŘEK OD AUTOMOBILU, BREK DÍTĚTE, NADÁVKY
DOSPĚLÉHO.**

HUBERT: Zestárnout rychle bych chtěl. Hopem. Jednoho dne bych se probudil a byl bych starej. Ne jako tohle. Pozvolný ochabování. Že si čas od času všimneš něčeho, co už nemůžeš. Nenápadně, pomaličku.

ELIŠKA: A to ste si takhle naposled všim třeba čeho?

HUBERT: Naposled? *(Chvilku se zamýšlí)* Potkal jsem ve Vídni v metru jednu bývalou svoji známost a nebyl jsem zaboha schopnej si vzpomenout, jak se ta holka jmenuje.

ELIŠKA: To nic není. Takový výpadky já mám pořád.

HUBERT: Tohle je jiný. Byli jsme spolu víc jak dva roky, viděli jsme se každý den. Nevim to jméno doteď, šajse! Víš, co ti řeknu? Dostal jsem z toho fakt strach.

ELIŠKA: Proč jste se rozešli?

HUBERT: To máš jedno.

ELIŠKA: Něco mi o ní povídejte. Třeba si pak vzpomenete na to jméno, ne?

HUBERT: To už je pozdě tak jak tak. Prostě se hlásí stařecká demence.

ELIŠKA: Proč jste se rozešli?

HUBERT: Protože jsem jí utek. Stačí?

ELIŠKA MLČÍ. CHVILKU JEN JDOU.

HUBERT: Skoro všechny ženský, který jsem potkal, začaly po nějaký době mluvit o děcku.

ELIŠKA: Aha! Co máte proti dětem??

HUBERT: To bylo tehdy.

ELIŠKA: A teď co?

HUBERT: Přemejšlet o tom teď je už dost pozdě.

ELIŠKA: Stejně je to divný.

HUBERT: Co je divný?

ELIŠKA: To celý. Takhle kdyby přemejšlel můj táta, tak tady dneska nejsou. Anebo jeho táta. A táta jeho táty. Kdokoli z nich.

HUBERT: To nejseš. A taky si s ničím takovým nelámeš hlavu.

ELIŠKA: Aha. A to by bylo lepší, jo?

HUBERT: Chraň pámbu. Dyť to bych si teďka neměl s kým povídat.

ELIŠKA: Třeba měl.

HUBERT: Jo. Seděl bych v tom autobuse, vedle mě nějaká bába mého věku a vyprávěla by mně, jak bude v létě zavařovat meruňky.

ELIŠKA SE USMĚJE.

ELIŠKA: Máte na košili stopu.
HUBERT: Co?
ELIŠKA: Jste zvalenej, vzadu na košili. Asi jak ste se otřel o strom.
HUBERT: Přijedu k bráchovi jak strašák.
ELIŠKA: Já zas k tátovi. Ten bude mít radost.
HUBERT: A co vlastně táta?
ELIŠKA: Co jako?
HUBERT: Co dělá? Voni spolu už vaši nejsou?
ELIŠKA: On mámě taky utek. Jenže tam byl ten malej rozdíl. Že to nestih tak rychle jako vy.
HUBERT: Kolik ti bylo?
ELIŠKA: Nevím, už dost. Deset nebo jedenáct. Vydržet to s matkou tak dlouho musel být nadlidskej výkon. Já bych zdrhnula mnohem dřív.
HUBERT: Bejt svůj táta.
ELIŠKA: Jo.
HUBERT: Kdo by byl potom Eliška?
ELIŠKA: Někdo, kdo by to odskákal namísto mě. Kdo by tam zůstal až do patnácti.

PRŮVODNÍ HUDEBNÍ NÁZNAK. ZVUKY ZÁCPY SE VYTRATILY, ZŮSTALO TICHÓ OTEVŘENÉHO PLENÉRU.

HUBERT: Vlastně ty moje ženský měly v životě hodně jasno. Jasno v těch podstatnejch věcech. Totiž já jsem měl dycky jasno jenom v blbostech. Takže jsem to asi nějak podvědomě vyhledával, takovou ráznost na druhý straně. (*S úsměvem*) Hrubou sílu. Lída byla ještě k tomu odjakživa na starší chlapy – to se na tobě taky podepíše. Dávalo jí to větší sebejistotu.
ELIŠKA: Taková vzájemná směna energií.
HUBERT: Jednou jsem se jí ptal na jejího prvního kluka a vona se začala smát: prej jakej kluk, dyť to byl zasloužilej umělec!

ELIŠKA UZNALE HVÍZDNE.

HUBERT: No jo, s Lídou jsme se hledali. To bylo podstatný, že jsme na sebe narazili. V tý chvíli. Já myslím, že vona to potřebovala taky, táhlo jí na třicet...
ELIŠKA: Děti nechtěla...
HUBERT: Já už v tý době nebyl takovej ňouma, jako když jsem do Rakouska přišel... Byly to hezký roky.
ELIŠKA: A teď už nejsou?
HUBERT: Tak se to asi nedá brát. Nic netrvá věčně.

ELIŠKA: To je přece skvělý, že se zas vracíte domů.
HUBERT: Ale můj domov byl tam, Eliško.
ELIŠKA: To přece nemoh.
HUBERT: Jak to sakra myslíš? Jaktože „nemoh“? *(Pauzička)* Poprvé v životě jsem se usadil. Po tom všem.
ELIŠKA: Tak se usadíte zas jinde.
HUBERT: Ale já jsem starej, Eliško! Pro mě byl Linec poslední štace. Nevím, co dělám tady.
ELIŠKA: Když pak ale pořád nechápu, proč...
HUBERT: Co proč?
ELIŠKA: No proč ste se teda... když ste z toho tak nešťastnej – proč ste se teda vracel.

HUBERT SE ZHLUBOKA NADECHL, VYDECHL.

HUBERT: Ono se asi zdá, že jsem měl na výběr. A je to pravda, měl. Mohl jsem říct ne. Mohl jsem říct, že nikam nejedu. To znamená, že bych přišel o Lídu...
ELIŠKA: Copak ona by jela bez vás??
HUBERT: Řekl bych Eliško, že bych ji ztratil tak jako tak. Kdyby kvůli mně zůstala zazděná v Linci, tak vlastně možná ještě víc. My se přece jenom už trochu známe.
ELIŠKA: No právě.
HUBERT: Co právě??
ELIŠKA: Když o sobě takhle vzájemně víte, jak vám vůbec mohla takovej návrh dávat?

HUDEBNÍ NÁZVUK.

HUBERT: Víš, ono o mě už tolik nejde. Já už jsem si svý odžil. Možná to mohla bejt větší sláva. Ale co se mi nabídl, jsem přijal, a ten zbytek už stejně nadoženu. Už se nebudu stavět na zadní.
ELIŠKA: Stejně si myslím, že to vzdáváte brzo.
HUBERT: Hele, je to vod tebe hezký. Ale já nic nevzdávám, já se jen koukám zpátky. Mám pocit, že to už ve svém stáří můžu. To víš, Lída je v produktivním věku, v takový tý nejlepší, zralý fázi, to znamená, že ze sebe může vydat hodně, ale taky že už to nesmí prošvihnout. Já jsem ten poslední, kdo by ji teďka podrážel.
ELIŠKA: Jakej je produktivní věk?
HUBERT: V patnácti začíná a končí důchodem. Předtím je předproduktivní a potom je poproduktivní. Takový dvě kůrky z každý strany.
ELIŠKA: Předproduktivní, produktivní... To je jak tempový značení. Andante, moderato, allegro.
HUBERT: Jenže allegro je tuším nejrychlejc, ne?
ELIŠKA: Potom je ještě presto.

HUBERT: *(Se smíchem)* Presto tak leda do hrobu.

PAUZIČKA.

ELIŠKA: Jsou taky v Rakousku skauti?

HUBERT: Co blbneš, všude jsou skauti.

ELIŠKA: Jak se německy řekne „vždy připraven“?

HUBERT: Allzeit bereit.

ELIŠKA: Allzeit bereit. Takhle?

HUBERT: Ještě můžeš říct „sei bereit“ – to je jako „buď připraven“.

ELIŠKA: Sei bereit!

HUBERT: A u nás se svýho času říkalo ještě „K budování a obraně socialistické vlasti buď připraven“. Pionýrská verze. Do západních jazyků nepřeložitelná.

ELIŠKA: Oni to skautům ukradli?

HUBERT: To si piš. Vymysleli to skauti.

ELIŠKA: Sei bereit!

HUBERT: To ale musíš zvolat!

ELIŠKA: *(Zvolá)* Sei bereit!

HUBERT: Allzeit bereit!

ELIŠKA: To je děsný.

HUBERT: Co je na tom děsnýho?

ELIŠKA: Ale ne, ale ta němčina. To je děsnej jazyk, když v ní i skautskej pozdrav zní jako hajlování. To se divím, jak ste to těch dvacet let mohl vydržet.

HUBERT: To není takhle jednoznačný.

ELIŠKA: Je to prostě škaredej jazyk.

HUBERT: Žádněj jazyk není škaredej. Záleží na tom, co v něm říkáš. Může znít hrubě nebo něžně, ale to ovlivňuješ dycky ty. Milenecký cvrlikání, když není předstíraný, zní sladce v každým jazyce. Dokonce i v němčině.

ELIŠKA: Dokonce! To už je co říct!

HUBERT: Dobře, existujou jazyky řekněme libozvučnější. Němčina je na povrch drsná a hranatá, ale pořád záleží hlavně na tom, k čemu ji zrovna používáš.

ELIŠKA: Říkal jste, že vaše žena mluví česky.

HUBERT: To je pravda.

ELIŠKA: Já že si tak dobře pamatujete to německý cvrlikání.

HUBERT: Copak mluvím o sobě? Mluvím v obecný rovině.

ELIŠKA: *(Po drobné pauze)* Byl ste svý ženě nevěrnej?

HUBERT: Cože?

ELIŠKA: No jestli ste jí byl nevěrnej. V obecný rovině.

HUBERT: *(Se smíchem)* Takže jsem slyšel dobře.

ELIŠKA: Ptám se.

HUBERT: Myslím si, že děvče jako ty takovejím věcem ještě úplně nemůže rozumět.
ELIŠKA: Takže byl.

PAUZIČKA.

HUBERT: Ty už víš, co je to nevěra? Ve svém věku? Mně když bylo tolik co tobě, tak jsem to teda nevěděl.
ELIŠKA: Ale teď už to víte.
HUBERT: Mě zajímá, jestli víš, na co se vůbec ptáš.
ELIŠKA: Jestli ste byl svojí ženě nevěrnej.
HUBERT: Milá slečno. Kdyby lidi měli bejt absolutně věrný, tak by nesměli žít na planetě Zemi. Věrná můžeš bejt na Marsu. Ale na Zemi žijou lidi, kteří se neustále potkávají. V prvobytně pospolné společnosti, když lidi žili v uzavřenejch komunitách, bylo běžný, že všichni členové komunity se navzájem pářili. Nevěra byla, až když se spolu pářili příslušníci jinejch komunit.
ELIŠKA: To je báječný. To byste chtěl zavést? Páření?
HUBERT: Dneska, v globální civilizaci, je to samozřejmě jiný. Prostor je neomezenej a lidi musej mít vlastní zodpovědnost. Ale pokud se lidi vzájemně stýkají, vznikají mezi nima náklonnosti. Takovejch náklonností jsou různý druhy a... Je přirozený, že vznikaj.
ELIŠKA: Tak jo. Tak zavedeme prvobytně pospolnou společnost. Kde budou přirozený náklonnosti.
HUBERT: Říkám ti... se ti snažím vysvětlit...
ELIŠKA: Založíme politickou stranu. To bude bájo. Budeme se pářit!

SCÉNA 24. Uvnitř auta

PASAŽÉRY JSOU TENTOKRÁT OTEC S OSMILETÝM SYNEM.

TOMÁŠEK: Jsou tam!
OTEC: Tak se tam nedívej.
TOMÁŠEK: Ale jsou tam! Vidíš je?
OTEC: Já vím, že tam jsou, ale ty nemáš co se tam koukat. Něco jsem ti řekl.
TOMÁŠEK: Nějací muzikanti.
OTEC: Co by tady v polích dělali muzikanti, Tomášku.
TOMÁŠEK: To nevím, ale mají s sebou pouzdro.
OTEC: Tak dost. Vezmeš si časopis a budeš si číst. Bud' aspoň chvíli poslušnej.
TOMÁŠEK: Maj pití! Vidíš?
OTEC: Až se dostanem na pumpu, koupíme si taky a můžeš vyzunknout, co se do tebe vejde. Nebude to...

NEŽ DOŘEKNE, CVAKNOU ZADNÍ DVÍŘKA.

TOMÁŠEK: Běžím za nima. Budu hnedka zpátky!

OTEC: Ať tě ani nenapadne!

TOMÁŠEK VYBĚHL VEN. OTEC ZVOLÁ MOCNĚ, ALE NAPLANO.

OTEC: Tomáši!

SCÉNA 25. V poli u dálnice

ZVUK PET LÁHVE, ZE KTERÉ NĚKDO PIJE, POTOM JI PODÁ DRUHÉMU.

HUBERT: Dívej. Máme návštěvu.

ELIŠKA: Jé, kdo to k nám sprintuje?

ZADÝCHANÝ KLUČINA JEŠTĚ CHVILKU BĚŽÍ A PAK SE ZASTAVÍ.

TOMÁŠEK: Dáš mně taky?

HUBERT: Podívejme na prosebníčka. Tak mladej, a už tak suverénní?

TOMÁŠEK: Člověk potřebuje tekutiny.

HUBERT: Člověk by měl mít slušný vychování. Když už nic jinýho, měl by vědět, že když se něco chce, tak se poprosí.

ELIŠKA: *(S úsměvem)* Tak mu dejte.

HUBERT: Jak se jmenuješ, kluku?

TOMÁŠEK: Tom.

HUBERT: No, Tome, ten vejlet z auta ti máma dovolila?

TOMÁŠEK: Máma je v Luhačovicích.

HUBERT: Aha. Tak táta. Ostatní spořádaně čekají a ty se tady potuluješ kolem aut. To se tátovi asi nelíbí.

TOMÁŠEK: Miloš to musí pochopit. Sám má taky žízeň.

HUBERT: Miloš?

TOMÁŠEK: Jo, Miloš.

HUBERT: Ty svému tátovi neříkáš táta?

TOMÁŠEK: To přece vím.

HUBERT: Co víš?

TOMÁŠEK: Že je to táta vím.

HUBERT: No, a právě proto bys to měl dávat najevo.

TOMÁŠEK CHVILIČKU ROZVAŽUJE.

TOMÁŠEK: Když máš psa, taky mu neříkáš pes. Většinou.

HUBERT: Táta a pes je ale trochu rozdíl, nemyslíš?
TOMÁŠEK: V tomhle ohledu ne.
HUBERT: *(Polohlasem)* V tomhle ohledu ne?
TOMÁŠEK: Dáš mi napít?
HUBERT: Ty seš teda číslo.

TOMÁŠEK CHYTL LÁHEV A MOHUTNĚ SI Z NÍ PŘIHÝBÁ. CHVÍLI TO TRVÁ. POTOM JI PŘEKOTNĚ ODTRHNE OD ÚST, NĚCO Z NÍ JEŠTĚ PŘESTŘÍKNE NA TRÁVNÍK. TOMÁŠEK SCHVÁCENĚ ODDECHUJE.

TOMÁŠEK: Ještě.

A ZUNKÁ DÁL. KONEČNĚ SKONČÍ.

TOMÁŠEK: Vzal bych i Milošovi.
HUBERT: To je od tebe hezký. Ale co zbude nám?
ELIŠKA: Dyť dojdeme na benzínku.
HUBERT: No tak jo. Máš štěstí, Tome.
TOMÁŠEK: Tvrdneme tam už věčnost. Copak jsme extrémofilové?
ELIŠKA: *(Se smíchem)* Extrémofilové!
HUBERT: Extrémofilové? Poslouchej, Tome, tohle mi musíš vysvětlit.
TOMÁŠEK: Ty nevíš, co je to extrémofil? *(Nasadí regulérně poučovací tón)* To je živočich, vyskytující se v podmínkách, který nevyhovují přežití živého organismu. Aspoň vědci si to donedávna mysleli. Ale on tam přežívá. Například: hluboko pod oceánem. Nebo naopak, extrémní sucho ve spárách hornin.

S VYSLOVOVÁNÍM SLOVA „EXTRÉM“ MÁ TROCHU PROBLÉM, TAKŽE VŠECHNY JEHO TVARY TĚŽCE LÁME A PROTAHUJE.

Já teda extrémofil nejsem.
HUBERT: Odkud to takhle víš, Tome?
TOMÁŠEK: Miloš odebírá Vesmír. Psali to v minulém čísle.
HUBERT: To seš pašák. Určitě z tebe taky vyroste vědec.
TOMÁŠEK: Ještě nejsem úplně rozhodnutej.
HUBERT: Vědci jsou dobrý povolání.
TOMÁŠEK: Jaký máš ty?
HUBERT: Já? Teď už žádný. Už jsem vyrostl moc.
TOMÁŠEK: A předtím?
ELIŠKA: Pan Hubert je doktor. Léčil lidi, víš?
HUBERT: Jestlipak víš, co je to rentgen.
TOMÁŠEK: Jasněže vím. Rentgen není léčení.
ELIŠKA: A co to je?
TOMÁŠEK: Když by na to přišlo, tak tě rentgenový paprsky klidně vysuší na škvarek. V určitém ohledu ty lidi vlastně zabíjíš.

ELIŠKA: To je pěkná pitomost.
HUBERT: Ne, není. To s tím škvarkem je pravda.
TOMÁŠEK: Nebudu se s váma hádat. Díky za pitivo!

ODBÍHÁ PRYČ. HUBERT SE SMĚJE.

HUBERT: Ten s náma teda vyběh.
ELIŠKA: Udělali jsme dobrej skutek. Představte si ten úmor, sedět celou tu dobu v koloně aut.
HUBERT: Zato my si tady poletujeme jako běláskové. Eliško milá, musím říct, že už docela melu z posledního.
ELIŠKA: Nebojte. Už je to co by kamenem dohodil.

SCÉNA 26. Uvnitř benzínové stanice

POKLIDNÝ CHOD BENZÍNKY, PUŠTĚNÉ RÁDIO, OD OKOLNÍCH STOLKŮ ZNÍ TLUMENÉ HLASY NĚKOLIKA HOSTŮ. PÍPÁNÍ TLAČÍTEK KASY, POTOM VYJEDE ÚČET.

PRODAVAČKA: Ještě chodím občas pomáhat k bráchovi do motorestu, ale to je spíš záskok, když chtěj lidi na víkend volno...
KOŇÁK: To je škoda, ne? Mohli byste mít rodinnej podnik.
PRODAVAČKA: Když sem to mám o hodně blíž. Nedá se nic dělat.
KOŇÁK: Já měl vosumnáct let pilu, tak vím, jaká je s lidma práce. Když to jsou příbuzný, tak je to lepší.

OPODÁL SE VYSUNOU AUTOMATICKÉ DVEŘE, NĚKDO VCHÁZÍ.

No jo, teď ji má na povel synátor, přišel čas na předání štafety. Každý chvilku tahá pilku, žejo.

ZASMĚJÍ SE. HUBERT S ELIŠKOU UŽ JSOU V BLÍZKOSTI PULTU, I KDYŽ JEJICH HLASY SE OZÝVAJÍ Z VĚTŠÍ VZDÁLENOSTI.

HUBERT: Támhle je ještě volnej stůl, já nám tam dám to cello, jo?
KOŇÁK: *(Z popředí)* Pardon, tam sídlím já.
HUBERT: Aha, to jsem nevěděl.
KOŇÁK: Né, nic se neděje. Klidně přisedněte, já si stejně jenom vypiju kafe a pudu do auta zkontrolovat koníka.
ELIŠKA: Koníka?
KOŇÁK: Mám vzadu uspaný hříbě.
ELIŠKA: *(Užasle)* Uspaný hříbě??

KOŇÁK: Museli mu dát injekci. To by jinak nešlo, je to štreka. Tak dvě hodky ještě bude spát a pak se probudí. Tak kurňa doufám, že se to venku rozjede. Jinak bych měl velkej problém.

ELIŠKA: *(Stále v obřím úžasu)* Kam ho vezete?

KOŇÁK: Vnučka má narozeniny, a tak jí vezu dárek.

**ČASOVÝ POSUN, MOŽNÁ VYJÁDŘEN HUDEBNÍM PŘEDĚLEM.
TROJICE SPOLEČNĚ SEDÍ U STOLKU NEDALEKO PULTU, ODKUD STÁLE
PROZNÍVÁ VYSÍLÁNÍ RÁDIA.**

KOŇÁK: Dostal jsem tenhle nápad a pak jsem si řek, kurňa, pudu do toho. My máme v Kníničkách velkou stodolu a kolem baráku pláň. Když se to tak vezme, divím se, že mě to napadlo až teď. Ale dřív by to ještě nebylo dobrý. Teď je jí dvanáct. Nemluví o ničem jiným, než o koních.

ELIŠKA: Já koně zbožňuju.

KOŇÁK: Fakt?

ELIŠKA: Jsou to nejkrásnější zvířata, co existují.

KOŇÁK: Jo, jsou nebezpečný. Když se k nim člověk dostane moc blízko, začne je mít radši než lidi.

ELIŠKA: To je přesný.

HUBERT: *(Poněkud nezúčastněně)* Potřebuješ lžičku?

ELIŠKA: Ne, děkuju.

KOŇÁK: Můžu vlastně říct, že jsem mu zachránil život. Nechci se tady nějak cajchnovat. Mám ho z jatek.

ELIŠKA: Cože?

KOŇÁK: Vono by to asi ani jinak nešlo, to je ten vtip. Lidi na to nepřijdou, ale já dostal dobrej tip. Přijdeš na jatka, domluvíš se s nima, a oni ti prodaj koně za cenu masa. Koně, kterýho by jinak porazili, žejo. Tak ho akorát neporazej.

ELIŠKA: *(Pohnutě, téměř útočně)* Kde ho máte?

KOŇÁK: No kde. V přepravě mi leží jak hrouda hlíny. Spíš taková hrudka, je maličkej, jak říkám. Je to hříbátko.

ELIŠKA: *(Dychtivě)* Ukážete mi ho?

SCÉNA 27. U korby auta před benzínkou

**HUDEBNÍ MOTIV, KTERÝ TRVÁ I NA POZADÍ NÁSLEDUJÍCÍHO
DIALOGU.**

KOŇÁK: Chtěla by sis ho pohladit?

ELIŠKA: To bych mohla?

KOŇÁK: Neboj. Spí jako dudek.

**HUDEBNÍ MOTIV NA CHVILKU VYSTOUPÍ: ELIŠKA S DOJETÍM
POZORUJE TĚLÍČKO SPÍCÍHO HŘÍBĚTE.**

KOŇÁK: Narodil se trochu po váhou a pak ještě s něčím, čemu tam u nich odborně říkaj „konstrukční vada“.

ELIŠKA: To není možný.

KOŇÁK: Šampión by z něj nebyl. Ale jinak je to kluk jako buk!

ELIŠKA: To není možný!

KOŇÁK: Všechno je možný, holka, tím se nezabejvej.

ELIŠKA: Řeknete jí to? Že jste ho zachránil?

KOŇÁK: Pavlínce? Něco si vymyslím.

SCÉNA 28. Uvnitř benzínové stanice

CHVILIČKA PRÁZDNÉ ATMOSFÉRY ZPĚT NA BENZÍNCĚ.

HUBERT: Tak co?

ELIŠKA: Co by.

HUBERT: Podívala?

ELIŠKA: Je krásnej. Malej a ubohej.

HUBERT: No jo. Žádnej extrémofil to asi nebude.

ELIŠKA: Jakej extrémofil?

HUBERT: I když vlastně jo, když přežil jatka.

ELIŠKA: To myslíte vážně?

HUBERT: No co. Žertíček.

ELIŠKA: Asi jako ta písnička, co zpíval hitmejkr?

HUBERT: Já myslel, že toho jsme už uzavřeli.

ELIŠKA: Taky jsem myslela.

ROZPAČITÁ PAUZA.

HUBERT: Ale asi jsem se tehdy vyjádřil špatně. Jinak bys tyhle věci vůbec nemohla srovnávat.

ELIŠKA: Připadaj mi dost podobný.

HUBERT: Připadají ti podobný?

ELIŠKA: Jatka mi prostě k smíchu nepřijdou. Nepřijdou, ať jsou koňský nebo jaký chcou.

HUBERT: Neříkám, že jsou k smíchu.

ELIŠKA: Tak co říkáte?

HUBERT: Říkám jen, že se to nedá srovnávat.

ELIŠKA: Jedno zabíjení s druhým zabíjením?

HUBERT SE ZHLUBOKA, ROZMRZELE NADECHNE.

HUBERT: Já bych to téma rád uzavřel.

OPRAVDU MEZI NIMI ZAVLÁDNE TICHŮ. ZNÍ OKOLNÍ RUCHY.
ÚTRŽKY HLASŮ OD JINÝCH STOLKŮ. VYSÍLÁNÍ RÁDIA.

HUBERT: Nechci, abys byla naštvaná.

ELIŠKA: Jenom to nechápu.

HUBERT: Co přesně.

ELIŠKA: Vyhlazování lidí máte přímo... v genech... A vyhlazování zvířat vám přijde jako dobřej námět pro vtipy.

HUBERT: Bylo to trochu jinak, Eliško.

ELIŠKA: Aha. Takže byste to řekl i o Židovi? Extrémofil, co přežil koncentrák?

HUBERT: *(Dohřátě)* Tak jo, děvče...

ELIŠKA: Neříkejte mně děvče!

HUBERT: Víš co? Řeknu ti to takhle. *(Nadechne, vydechne)* Řeknu ti to takhle: nikdo z mejch předků, aspoň pokud vím, nebyl kuň.

ELIŠKA: Fakt vtipný!

HUBERT: Nejedná se o vtip! To je zcela vážnej fakt.

ELIŠKA: Aha.

HUBERT: Aha.

ELIŠKA: Je fajn, že to máte takhle vyřešený.

HUBERT: Jo, mám to takhle vyřešený.

ELIŠKA: Jo, to je fajn. Skvělý konečný řešení.

PAUZIČKA. ZVUK RÁZNÉHO POSUNUTÍ ŽIDLE PO PODLAZE. HUBERT VSTAL.

HUBERT: Pudu se trochu provětrat.

SCÉNA 29. WC

Z KOHOUTKU TEČE VODA. ZA OKAMŽIK SE ZPOVZDÁLÍ OD PISOÁRŮ
OZVE HLAS KOŇÁKA.

KOŇÁK: Jé, to ste vy.

HUBERT: Náhodička. Byl jsem se jenom trochu vopláchnout.

KOŇÁK: To je taky potřeba.

HUBERT VYPNUL KOHOUTEK VODY.

Ale něco vám povím: není nad to se pořádně vychcat.

KOŇÁKOVO CRČENÍ SE OPRAVDU NEDÁ PŘESLECHNOUT.

KOŇÁK: Není to tak? V našem věku už si to můžeme říct, ne?
HUBERT: No jak je libo.
KOŇÁK: Všechno má svý. Chlapi by kecali furt jenom vo babách, ale já jsem jim
vypálil rybník. Prej na mě, ty už nevíš, jaký to je, co? A já na to, což vo to:
ale víš ty, jaký to je se vopravdu pořádně vychcat? Cha! Ale ne nějaký crr
crr. Plynulej proud! To aby jeden pohledal – i mezi mladšíma, než jsem
já.
HUBERT: No, všechna čest.

KOŇÁK DOMOČÍ.

KOŇÁK: Máte moc fajn vnučku, mimochodem.
HUBERT: Vnučku – to vám řekla?
KOŇÁK: Nebo dceru? Doprdle, já dycky udělám nějaký trapas. To se
omlouvám.
HUBERT: Není to vnučka ani dcera.
KOŇÁK: Jo takhle.
HUBERT: Je to kamarádka.
KOŇÁK: *(Poťouchle)* Jó, vono je to ještě jinak.
HUBERT: Je to vnučka mýho nejlepšího kamaráda. Zná ji od dětství. Máme
stejnou cestu, tak ji doprovázím.
KOŇÁK: Tak jsme konečně doma.
HUBERT: Nemůže cestovat sama skrze takovej srdeční problém.
KOŇÁK: Zaláskovaná?
HUBERT: Ne, tak to nemyslím...
KOŇÁK: Někdo ji nechal, tak chvilku dělá blbosti.

SCÉNA 30. Uvnitř a v okolí benzínové stanice

**STOJATÝ PROVOZ BENZÍNKY JE NARUŠEN VÝRAZNÝM ZVUKEM
MOTORU ZVENČÍ. PAK SE OZVE DALŠÍ. AUTA V KOLONĚ ZAČÍNÁJÍ
STARTOVAT.**

PRODAVAČ: No nekecej. Zuzi? Kde seš?

**HLAS PRODAVAČKY SE OZVE TLUMENĚJI, ZE VNITŘ NĚJAKÉHO
ZÁZEMÍ.**

PRODAVAČKA: Co je?

MOTORY AUT TEĎ SLYŠÍME ZPŘÍMA, NEZKRESLENÉ INTERIÉROVOU PERSPEKTIVOU BENZÍNKY. PORYVY HUČIVÝCH MOTOROVÝCH ZVUKŮ, TU ROVNOMĚRNÉ, TU V NÁRAZECH, SE SPOLU MÍSÍ. NĚKDO ZATROUBIL NA KLAKSON.

ZPĚT VEVNITŘ. KLAKSON SE POŘÁD OZÝVÁ, TEĎ JEN TLUMENĚ V POZADÍ.

PRODAVAČKA: A já už jsem myslela, že je to navždycky.

PRODAVAČ: To se teprve těš. Teď budeme mít zácpu my tady...

SCÉNA 31. WC

MEZITÍM POKRAČUJE ROZHOVOR NIC NETUŠÍCÍCH MUŽŮ NA TOALETÁCH.

KOŇÁK: Tehdy říkat něčemu ranč, to jste si akorát koledoval. Ale byli jsme daleko vod města, uklizený, z dosahu jejich radarů... Hele, tam jste moh vyjít před barák a zařvat, že Brežněv je píča, to bylo úplně jedno!

HUBERT: Takovej tichej odpor pro veverka a sojky v korunách stromů.

KOŇÁK: Přesně! (*S bezelstným smíchem*) Byla to sranda doba. Nic, co bych chtěl zpátky. Ale ženskéjch bylo dost jako dneska, to bylo naštěstí komančům jedno... Hele! Já dycky říkám, že děcka byly to jediný, co ste moh za komančů dělat!

SCÉNA 32. Uvnitř benzínové stanice

UVNITŘ BENZÍNKY SE NAKUPILI LIDÉ. POPŘEDNÍ ZVUKOVÝ DŮRAZ SE STŘÍDÁ: JEDNOU JE V „DETAILU“ NĚJAKÁ VĚTA ZÁKAZNÍKA, POTOM PÍPÁNÍ KASY, ŠOUPÁNÍ NOHOU V TLAČENICI, NA CHVILKU PŘEVLÁDNE NĚJAKÁ NEVKUSNÁ REKLAMA ZNĚJÍCÍ Z RÁDIA.

DÍTĚ: Mami, můžu tu flašku už otevřít?

ŽENA: Musíme ji napřed zaplatit.

DÍTĚ: Ale já už to nevydržím...

V OKOLÍ POKLADNY SE VYTVOŘILA TLAČENICE TĚL A HLASŮ, VYJÁDRĚNÁ ZVUKOVOU KOMPOZICÍ, KTERÁ ZLOVĚSTNĚ GRADUJE. V ÚPLNĚ NEJBLIŽŠÍM POPŘEDÍ MEZITÍM VYSTUPUJE JEŠTĚ JEDEN ZVUK: ELIŠČIN DECH, POSTUPNĚ NABÍRAJÍCÍ NA PŘEKOTNOSTI.

ELIŠKA: Já musím ven...

NA OKAMŽIK ZAS PŘEVládNE KULISA RádIA, JDE PATRNĚ O STEJNOU KOMERČNÍ STANICI, KTEROU JSME SLYŠELI JIŽ DŘÍVE V AUTOBUSE. JEJÍ ZVUKOVÝ DETAIL JE VYSTŘÍDÁN JINÝM PRVKEM ČÍM DÁL RUŠIVĚJŠÍHO OKOLÍ, PAK JEŠTĚ JINÝM, MOHOU BÝT POSTUPNĚ NEREALISTICKY ZVELIČOVANÉ, POKŘIVENÝ ZVUKOVÝ KALEIDOSKOP.

PRODAVAČ: Zuzi? Co tamta holka s tou basou?

PRODAVAČKA: Přišla s takovým pánem...

PRODAVAČ: Vidíš, jak kouká? Je v pohodě?

SCÉNA 33. Uvnitř benzínové stanice

NÁHLE USTOUPILY VŠECHNY VÝRAZNÉ POSTRANNÍ ZVUKY VČETNĚ RádIA NEBO JSOU NĚKDE V DALEKÉM, NEZŘETELNÉM POZADÍ. HLASY HUBERTA A ELIŠKY NAPROTI TOMU ZNĚJÍ Z BEZPROSTŘEDNÍ BLÍZKOSTI, V AKUSTICKÉ INTIMITĚ, JAKÁ V TÉHLE MÍŘE PŘEDTÍM NEBYLA POUŽITA.

ELIŠKA: *(Zemdleně)* Co je?

HUBERT: Nic, Eliško. Žiješ. Žiješ...

ELIŠKA: Co budeme dělat?

HUBERT: Dovedeme tě do nemocnice a pak se uvidí.

ELIŠKA: Do hajzlu.

HUBERT: Žádný do hajzlu. Do nemocnice.

HLAS KOŇÁKA ZNÍ Z VĚTŠÍ VZDÁLENOSTI.

KOŇÁK: Lehneš si do korby k hříběti, už jste se dlouho neviděli.

ELIŠKA: Já nepotřebuju ležet.

HUBERT: O tom nedebatuj.

SCÉNA 34. Pod plachtou v korbě nákladáku

KORBA SE JÍZDOU NATŘÁSÁ, POZADÍM JE ZAS TROCHU JINÉ VRČENÍ JINÉHO VOZIDLA.

ELIŠKA: Řekněte mi nějaký vtíp.

HUBERT: Neznám vtipy.

ELIŠKA: *(Skoro zašeptá)* Škoda. Malej koníček taky žádnéj nezná. Tam, odkud jede, to totiž moc vtipný není.

HUBERT: Dobře, uznávám to. Omlouvám se ti, Eliško.

ELIŠKA: To nemusíte. Já jsem to posrala. Měla jsem úplně vymeteno. Měla jsem zas ten stav, ale nechtěla jsem tam nechat to cello... a nějak jsem přimrzla na místě.

HUBERT: Jsem idiot.

ELIŠKA: Ne, já jsem blbá.

HUBERT: Já jsem idiot. Choval jsem se jak malej. Aspoň to vidíš. Zasloužil bych pár facek.

ELIŠKA: Vy za to nemůžete.

HUBERT: Kdybych tam byl, mohlo to dopadnout jinak.

ELIŠKA: Nemohlo.

HUBERT: Jaktože nemohlo?

ELIŠKA: Můžu si za všechno sama. (*Unaveně povzdechne*) Ale je mi to jedno. Seru na to. Jednou je to prdeli, a tak to v prdeli zůstane, s práškama, anebo bez prášků.

HUBERT: S práškama...?

ELIŠKA: Anebo bez prášků.

HUBERT: O jakých prášcích teď mluvíš?

ELIŠKA: Mluvím o prášcích, který jsem minulej tejden spláchnula do mísy.

HUBERT: Jaký prášky, Eliško?

ELIŠKA: Když mně to tehdy zjistili, tak do mě začli rvát takový prášky. Musela jsem to pravidelně žrát, matka na to dohlížela. Pak mi je vyměnili za jiný, protože se zjistilo, že mi úplně rozjždějí cyklus. Z těch novejš jsem byla permanentně mimo, jak zfetovaná, a strašně se mně zhoršila paměť. Nepamatuju si vůbec nic, s výjimkou sraní u Stalingradu.

HUBERT SE HOŘCE, DRASTICKY POZASMĚJE.

ELIŠKA: Pak mi nasadili nějaký další. Z nich zas blbě vidím. Když je něco moc daleko, tak to nepřechtu.

HUBERT: Oni tě ládovali antidepressivama, aby ses zbavila těch stavů z cizích lidí?

ELIŠKA: Jo. Jakože to je nějaký druh deprese. Tak jsem začala existovat na tomhle svinstvu. Lezlo mě na nervy. A teď jsem si řekla, že to zruším.

PAUZIČKA.

HUBERT: Šajse. Takže to celý nebylo jen tak.

ELIŠKA: Ne. Bylo to proto, že jsem spláchla ty zkurvený léky. Cejtim se tak už od včerejška. Najednou to cejtim u každý blbosti. Takovej ten náběh. Předtím, aby mě něco rozhodilo, to už muselo bejt.

HUBERT: A nestačilo ti vysadit prášky. Ty sis ještě navrch usmyslela, že zrovna v té chvíli úplně sama nasedneš do autobusu.

ELIŠKA: Je mi to jedno. Nebudu ty prášky už brát.

HUBERT: To se opovaž.

ELIŠKA: A kecat si do toho opravdu nenechám.

HUDBA.

ELIŠKA: Žrát pravidelně prášky je vtipný. Jen kvůli tomu, aby člověk nezdechl hned, ale až za chvíli.

**HUDBA NA CHVILKU POTLAČÍ RUCH JÍZDY, ZNÍ ÚPLNĚ SAMA.
PAK SE VŠE ZASE VRÁTÍ: RUCH JÍZDY JE ZPĚT, HUDBA ZMIZELA.**

ELIŠKA: Doktor to neřek mně. Řek to mojí matce. Myslíte, že moje matka to řekla mně? Hovno. Mojí blbé matce to jaksí nedošlo. Řekla to svojí blbé sestřenici a její blbá sestřenice to řekla svojí blbý dceři. Pár blbečků si to mezi sebou říkalo přibližně rok, než se to doneslo mně. Víte jak? *(Nadechne se)* Na to nezapomenu. *(Imituje)* „Víš, že Kavková z béčka to má spočítaný?“

HUBERT: Spočítaný?

ELIŠKA: Spočítaný. Odběhla jsem si pro něco do skříňky a slyším, jak se z druhý strany šaten bavěj dva borci z vedlejší třídy. Kecají o tom, jak to má Eliška spočítaný. „Víš, že Kavková z béčka to má spočítaný?“ Některý hlášky si budu pamatovat vážně nadosmrti. Ty ze mě žádný pilulky nevymetou.

HUBERT: To chápu.

ELIŠKA: Matka mě srala vždycky. Ale tohle jí neodpustím nikdy. Nikdy. Bylo mně dvanáct.

PAUZIČKA.

ELIŠKA: Ten večer jsem se zamknula v koupelně. Matka bouchala jak blbá, ale měla smůlu. Nemohla jít ani na záchod, prostě nic. Byla jsem tam strašně dlouho.

HUBERT: Cos tam prováděla?

ELIŠKA: Bitvu v Ardenách. Se vším tím arzenálem. Se všema mejdlama a pěnama do koupele, se šampónama, líčidlama... se vším tím kosmetickým sajrajtem. Postavila jsem si z nich dvě armády a simulovala tu bitvu. V různých variantách, protože... no prostě bitva v Ardenách mě hodně brala. Ta mě brala asi nejvíc.

HUBERT: To je teda hezký. Někoho bere úplně nejvíc Beethoven, někoho basketbal, a někoho bitva v Ardenách.

ELIŠKA: Už je to dávno. Naštěstí. Největší sranda byla, že když jsem pak konečně otevřela, tak to v té koupelně fakt vypadalo jak po vejbuchu.

SCÉNA 35. Chodba v nemocnici

KARDIOLOG: Slečna Eliška Kavková trpí od dětství zhoršenou synchronizací pravé srdeční chlopně. Vada se aktivuje s psychickým vypětím typu fobie. Takže jí byly předepsané antidepresiva s účinnou látkou chlordiazepoxid, později bromazepam. Podívejte, nechci se s váma dohadovat, jestli je to dobře nebo špatně, to řešit nebudeme, rozumíte?

HUBERT: Ano.

KARDIOLOG: Jakmile tělo jednou přivykne těmto látkám, tak je **vyžaduje**. Co myslíte, že se stane, když se té látky nedostává?

HUBERT: Dojde k přecitlivělé reakci. Organismus reaguje zvýšenou žádostí látky a její nedostatek v takové situaci má za následek dvakrát až třikrát vyšší oslabení příslušných funkcí. To znamená vyšší riziko excesu.

KARDIOLOG: No jestli jste ještě ke všemu doktor, tak mi to radši ani neříkejte.

HUBERT: Spíš mi není jasný, co tady tím vším sledujete.

KARDIOLOG: Myslíte si, že to trochu přeháním. Ale věřte, že nepřeháním ani trochu. Srdce není hračka. Pokud se jedná o srdce, je vlastně vždycky lepší přehánět. Nezajímá mě, kdo z vás je za to odpovědný. Ale vím, že jenom jeden z vás je plnoletý. A to jste vy, pane Kavko. Máte maximální odpovědnost, ať se cítíte jakkoli. Říkám to naschvál, aby to slyšela i ona. I ona si to totiž musí uvědomit právě proto, aby ty blbosti už příště nedělala.

SCÉNA 36. Autobusové nádraží

V POPŘEDÍ ZAHUČÍ MOTOR ODJÍŽDĚJÍCÍHO AUTOBUSU A BRZY SE VYTRATÍ, ÚPLNĚ PODOBNĚ JAKO V PRVNÍ SCÉNĚ.

HUBERT: Eliško, ten byl náš.

ELIŠKA: To není možný.

HUBERT: Bylo tam napsaný „Brno“.

ELIŠKA: Do hajzlu.

HUBERT: Můj druhý dneska, jako přes kopírák!

KRATÍČKÁ HUDEBNÍ VLNKA, POSUNUJÍCÍ ČAS O PÁR MINUT. DALŠÍ DIALOG SE VŠAK OZVE TĚMĚŘ V PLYNULÉ NÁVAZNOSTI, JEŠTĚ NEŽ SE HUDBA STAČÍ ZASE VYTRATIT.

HUBERT: V osm. Předtím nic.

ELIŠKA: Budeme čekat? Dálnice je odsad' kousek.

HUBERT: Tobě se chce ještě stopovat?

ELIŠKA: To teda nechce.

HUBERT: Jak ti je?
ELIŠKA: Je mně fajn. A vám?
HUBERT: Nejde o mě. To jsme si ujasnili, ne?
ELIŠKA: Cítím se úplně dobrá. Sere mě, že ste to takhle schyťal.
HUBERT: Štve, jestli můžu prosit.
ELIŠKA: Tak štve.
HUBERT: Je fakt, že takový hašte jsem dostal naposled vod svýho táty, když mně bylo dvanáct.

ELIŠKA SE ZASMĚJE.

SCÉNA 37. Rušný provoz podél dálnice

**UHNANÝ, BEZUZDNÝ PROVOZ DÁLNIČE Z VELKÉ BLÍZKOSTI,
MÍHAJÍCÍ SE PŘÍZRAKY AUT.**

ELIŠKA: Já už budu hodná. Je mi jasný, že jsem udělala totální blbost. Čas od času nějakou udělám. Pak jsem zas chvíli hodná. Jenže do toho vždycky tahám druhý lidi. A to je blbý.
HUBERT: Hm.
ELIŠKA: Nezlobte se na mě.
HUBERT: Já se na tebe nezlobím.
ELIŠKA: Ne?
HUBERT: Ne.
ELIŠKA: Ale ste smutnej.
HUBERT: Nejsem smutnej. Zvedni tu ruku. Ať viděj, že potřebujem helfnout.

KOLEM SE PROŽENE AUTO.

ELIŠKA: Na co myslíte?
HUBERT: Na nic. Na nic nemyslím.
ELIŠKA: Vy ste teda dobrej.

DALŠÍ AUTO.

HUBERT: Říkal jsem ti už... že mám syna?
ELIŠKA: Jé, já myslela, že nemáte. Že ste bez dětí.
HUBERT: To taky jsem. To taky jsem. Neznám ho. Neznáme se. Je to jenom biologický... Čistě biologický.

HLUK PROJÍŽDĚJÍCÍ DOPRAVY.

HUBERT: No co koukáš.
ELIŠKA: To jsem nevěděla.

HUBERT: Já o tom taky většinu času nevím.
ELIŠKA: Jakto?
HUBERT: Říkám, je to čistě biologický. Nikdy jsem ho neviděl.
ELIŠKA: Biologický...
HUBERT: Dověděl jsem se o něm až potom. Když už byl narozenej.

PAUZIČKA. HLUK AUT.

ELIŠKA: Mrzí vás to?
HUBERT: Občas. Byly dlouhý doby, kdy jsem na to vůbec nemyslel. Občas se to vynoří.

NĚKOLIK TÓNŮ HUDBY, KTERÁ PAK PŘEVLÁDNE NAD VŠEMI RUCHY.

SCÉNA 38. Uvnitř automobilu

V JEDOUCÍM OSOBÁKU. HUDBA RÁZEM ZMIZELA, RÁZNÝ STŘIH DO SCÉNY S PRVNÍ VĚTOU TOMÁŠKOVA OTCE.

OTEC: Musím se přiznat, že normálně stopaře neberu. Ale kluk si nedal říct.
HUBERT: My jsme zírali, když jsme ho viděli mávat za okýnkem. Dnešní den je plnej šťastnejch i nešťastnejch náhod.
TOMÁŠEK: *(Málo zřetelně ze zadního sedadla)* Náhody neexistují...
OTEC: Co tam zas šveholíš?
TOMÁŠEK: Náhody neexistují! Všechno se děje z nějakýho důvodu.
OTEC: Tak to jsme rádi, že to víme. *(K Hubertovi)* A vás nelákala Vídeň?
HUBERT: No, Vídeň je hodně...
TOMÁŠEK: V tomhle souhlasím s tím, co říkal Matěj. I když on věří v Boha. Já v Boha nevěřím.
OTEC: Tomášku, já se teď bavím s pánem. Necháš nás chvíli?
HUBERT: To je dobrý, jen ať se zapojí.
OTEC: On se právě zapojuje celý den. Už je ho na mě trochu moc.
HUBERT: Máte takovou pánskou jízdu, jo?
OTEC: Jedeme k babičce, k mojí máti. Žena je v lázních, tak jedem sami.
HUBERT: Až z Prahy, nebo...?
OTEC: Ne, bydlíme v Pardubicích. Ale do Prahy občas jezdím za prací.
HUBERT: Co děláte?

JEJICH ROZHOVOR SPADNE DO NEZŘETELNÉHO PODKRESU A VÁHA SE PŘESUNE NA ZADNÍ SEDADLO, KDE SPOLU SEDÍ ELIŠKA S TOMÁŠKEM.

TOMÁŠEK: Rentiér.

ELIŠKA: To přece není povolání.
TOMÁŠEK: Jasněže ne. To je flákárna. Navíc naše rodina nic nemá. Takže budu muset vymyslet něco jinýho.
ELIŠKA: Máš nějaký náhradní nápad?
TOMÁŠEK: Asi budu muset pracovat.
ELIŠKA: To je otrava, co?
TOMÁŠEK: Štve mě Alzheimer. To měl děda. Absolutně to není legrace. Říkám si, že zkusím vymyslet nějakou vakcínu.
ELIŠKA: To si teda mákneš.
TOMÁŠEK: To jo. Ale zase si říkám, že to bude k něčemu dobrý.

ZPĚT VPŘEDU.

OTEC: V Optimitu se nedělaly jednoduše tenisáky. Vyráběli jsme toho spoustu, třeba teflonový pánve a další věci.
HUBERT: Fakt?
OTEC: Těch jsme měli doma plno, rozdávali jsme to všude po příbuzných. To byly dobré pánve, na rozdíl od těch míčků.
HUBERT: No, zas počkejte. Já pamatuju, že když hrála ve Vídni Ulrike Staub s Parkanovou přátelské zápasy, na kterým jsem byl, tak měly míčky Optimit.
OTEC: To není možný.
HUBERT: Ne, je to tak.
OTEC: Optimit byla nejlepší česká značka a nejhorší značka v Evropě.

HUBERT SE ZASMĚJE. POKRAČUJEME OPĚT NA ZADNÍM SEDADLE.

TOMÁŠEK: Chodíš s někým?
ELIŠKA: Nó, tak leda s tím pánem před náma jsem dneska nachodila na rok dopředu.
TOMÁŠEK: Toho nemyslím. Myslel jsem, jestli máš nějakýho přítele.
ELIŠKA: Nejseš na takovýhle otázky ještě trochu malej?
TOMÁŠEK: Tady nejde o mě, ale o tebe. A ty už seš velká dost.

VPŘEDU.

OTEC: Víte, já si nemyslím, že bych byl nějaký hrdina, ale ve straně jsem nebyl. Jednou si mě zavolał ředitel a povídá, že bych mohl povýšit. Ale že to má háček. Povídá: podepisovat to nemusíš, stačí když svoje děcko přestaneš vodit do kostela.
HUBERT: Vy jste věřící?
OTEC: Já ne, ale moje žena je z evangelické rodiny. Vychovávala tak kluka.
HUBERT: Toho prvního.

OTEC: No, s Tomáškem už to moc nešlo... Já jsem jí v tom dal volnou ruku, i když jsem řekl, že se toho účastnit nebudu. Máme spolu takovou dohodu a všechno je v nejlepším pořádku. Jak říkám, nejsem žádný hrdina. Ale tehdy jsem řediteli řekl, že moje dítě bude do kostela chodit dál, a musím vám říct, jsem na to pořád hrdej.

PAUZIČKA.

OTEC: Kluk vystudoval teologii. Našel se v tom. Já v Boha nevěřím, ale myslím, že to není to nejpodstatnější. Vedeme s klukem občas takový filosofický diskuse a to, co mi říká, je velice moudrý, jestli to tak můžu říct. Velice si toho vážím.

HUBERT: To je skvělý.

OTEC: Jo. Je mu jednatřicet. Mně je třiapadesát a málem bych řekl, že v mnohým se od něho učím. Zvláštní, co?

HUBERT: Co dělá? Faráře?

OTEC: Má faru kousek od Brna. Už si taky založil rodinu, často tam jezdíme na mše.

HUBERT: Takže posloucháte jeho kázání?

OTEC: To víte. Napřed to bylo dost těžký.

HUBERT: V čem?

OTEC: První kázání jsem probrečel komplet. Podruhé už to bylo trochu lepší, ale pořád jsem kapesník promočil. Potřetí to bylo ještě lepší... No a teď už jen občas tak jako nasucho polknu.

PAUZIČKA.

Koukněte. Já si říkal, že je za náma nějaký ticho.

HUBERT: *(Směje se)* Jak zabítý...

OTEC: A voba!

HUBERT: Jestli se můžu ještě zeptat...

OTEC: No samozřejmě.

HUBERT: Ono to není úplně běžný, že jo, mít děcka takhle vod sebe. Myslím věkově.

OTEC: To máte pravdu.

HUBERT: Kolik to je? Víc jak dvacet let?

OTEC: Když se Tomáš narodil, tak Matěj už byl na škole. Takže já říkám, že dvě děti jsme vlastně nikdy neměli. Víte, co je na tom kouzelný? Že takhle to celý vlastně prožijete dvakrát. Ale kompletně, protože to není zaráz, ale po sobě, takže pokaždé je to jakoby poprvé. Jestli mi rozumíte.

HUBERT: Jo, jo.

OTEC: Skoro jako byste každý z nich měl v nějakým jiným životě.

HUBERT: Máte pak vlastně o život navíc...

OTEC: No vidíte. Tohle mě ještě nikdy nenapadlo.

SCÉNA 39. Město

HUDBA. PAK POODSTOUPÍ DO POZADÍ, PŘES NI SE OZÝVAJÍ HLASY DIALOGU A ATMOSFÉRA MĚSTA.

ELIŠKA: Jste strašně hodnej.
HUBERT: Moc vám děkujem.
OTEC: Rádo se stalo.
HUBERT: Pozdravujte od nás Tomáška, až se probudí.
OTEC: Vyřídím.
HUBERT: A taky zbytek rodiny...

HUDBA JEŠTĚ NA CHVILKU PŘEVLÁDNE.

SCÉNA 40. Tramvajová zastávka, tramvaj

ELIŠKA: To ale fakt nemusíte. Když jsem v Brně, tak už se mi nic zlého nestane.
HUBERT: Vopravdu? V Brně lidi nejsou cizí?
ELIŠKA: (*Zasměje se*) Jsou, ale míň!
HUBERT: Kdepak, doprovodím tě pěkně až k taťkovi.

PŘÍJEZD TRAMVAJE. ZVUK ZVENČÍ SE VMÍSÍ DO ZVUKU ZE VNITŘ, SLYŠÍME HLASY CESTUJÍCÍCH S TYPICKÝM MĚKKÝM AKCENTEM, ZLOMKY VĚT, KOUSEK ATMOSFÉRY BRNĚNSKÉ TRAMVAJE.

SCÉNA 41. Tichý park

PŘEDCHOZÍ ATMOSFÉRA SE ZTRATÍ, POUTNÍCI PROCHÁZEJÍ NĚJAKOU KLIDNĚJŠÍ KONČINOU MĚSTA.

ELIŠKA: Nevadí, že se na to ptám?
HUBERT: Je to taková pitomá historka.
ELIŠKA: Pitomá?
HUBERT: Je k vzteku. Teď už s tím nenadělám vůbec nic. Tehdy jsem taky nic nenadělal.

PAUZIČKA, NÁDECH K VYPRÁVĚNÍ.

Dodneška nevím, jestli jsem se zamiloval, nebo jestli to byl jenom nějaký fantóm, záplata na všechn ten zmatek v tý době. Ale krásnej fantóm, krásnej rozhodně. To nebyla ženská, s jakýma jsem bejval. Víš, jak jsem mluvil o té hrubé síle, že potřebuju... Dana, to bylo andělský

stvoření. Já jsem vlastně vůbec nevěděl, co si s ní mám počít. Nebyl jsem na to připravenej. Asi mě to zahanbovalo. Já nevím, doprdele. Než jsem si to stačil ujasnit, odjel jsem pryč. To, že chci pryč, byla jediná věc, kterou jsem si byl opravdu jistej.

ELIŠKA: Jenže ste je tady nechal samotný.

HUBERT: Nechal jsem tu akorát ji. Říkám ti, o Dušanovi jsem se dověděl až mnohem později.

ELIŠKA: Dušan?

HUBERT: Dušan.

ELIŠKA: Dušan...

HUBERT: *(S komickou nevrlostí)* Dušan, no. Dušan! *(Zmírní)* Jednoho dne jsem doma v Linci vytáh ze schránky obálku, v který byl takovej složenej papír. Bylo to vysvědčení. Takový to první, co děcka dostávají na konci první třídy. No, a tak jsem se o něm dověděl. Co zase koukáš? Nebylo tam vůbec nic dalšího, ani adresa. Nevím, kde Dana tehdy bydlela. Samozřejmě jsem hned volal její číslo, ale už to zved někdo úplně jinej.

HUDBA.

ELIŠKA: Kolik mu je?

HUBERT: Ted' Mělo by mu bejt tříadvacet. No jo. Už je to dospělej chlap.

ELIŠKA: Vy ste ho nikdy neviděl?

HUBERT JEN SMUTNĚ VYDECHNE.

Ani na fotce?

HUBERT: Ne, Eliško, ani na fotce. Nevím o něm vůbec nic.

ELIŠKA: Vás to nezajímalo? Kdo to je, co je zač...

HUBERT: Samozřejmě, že mě to zajímalo. A zajímá. Moc mě to zajímá. Co ho baví, co čte za knížky...

ELIŠKA: No, přesně!

HUBERT: Anebo jak to asi vypadá u něj v pokoji. Co mu visí na stěně, jakej má pořádek, na co se kouká z okna... No, my jsme ted' s Lidkou na tý Skalce v takový králíkárně. Tak mě tam zrovna todle taky napadlo.

ELIŠKA: My jsme měli rodinnej domek. Ale matka ho potom prodala. Našla si nějakýho šamstra s vilou.

HUBERT: Tak ti za to koupí nějaký vlastní bydlení?

ELIŠKA: Jo, to taky říkala. Ale nevim, co pak bude dělat, až ji ten chlap vykopne zpátky.

HUBERT: Co vlastně ty a kluci?

ELIŠKA: Cha cha. To už jste dneska druhej, co se mě na to ptá.

HUBERT: No, tak je to asi žhavý téma.

ELIŠKA: To není vůbec.

HUBERT: Eliška a kluci není žhavý?

ELIŠKA: Eliška a kluci. Eliška je Eliška a kluci ať si dělaj, co chtěj.

SCÉNA 42. Ulice

ELIŠKA: Už tam budem.

HUBERT: Fajn. Už je na čase. Odpočineš si od tý svojí basy.

ELIŠKA: Je to cello.

HUBERT: Já vím.

ELIŠKA: A odpočívát od něj nebudu. Hned ráno ho vybalím a budu hrát. Celej den. Nejlíp odpočívám, když si na něj hraju.

HUBERT: To ti závidím, že si můžeš hrát. Jak tě vlastně napadlo zrovna cello?

ELIŠKA: To nenapadlo mě.

HUBERT: Tak koho?

ELIŠKA: No, to je docela vtipný... Byli jsme celá rodina ještě i s tatškou na Silvestra v takovým divným rekreačním středisku. Na Cínovci. Bylo mně šest, ale naši mně povolili zůstat vzhůru. Byla to paráda. Hrála muzika a já jsem v přestávkách pořád otravovala basistu. Jenže on byl hrozně hodnej. Tak jsem si dycky chodila zabrnkat. Byla jsem v úplný euforii. Musela jsem asi působit jako šílenec, protože... Já už na to pak ani nemyslela. Ale v srpnu jsem na narožky dostala tohle.

HUBERT: Páni.

ELIŠKA: Teda né tohle, tamto bylo menší...

HUBERT: Co na to ty?

ELIŠKA: Vůbec netuším, jak je to mohlo napadnout. Kvůli tomu jednomu večírku na Cínovci. Byl to nejkrásnější šok mého života. Tatka mně říká, že to napadlo matku. Já nevím. Vlastně by jí to bylo podobný. Ale teďka už je to jedno. V té době jsem ji měla ještě ráda.

HUDBA, NENÁPADNĚ V POZADÍ AŽ DO KONCE DIALOGU.

ELIŠKA: Na co ste vlastně hrál vy?

HUBERT: Já? Kdy?

ELIŠKA: V tom vašem šramlu!

HUBERT: Jo tohle!

POUSMĚJE SE. PAUZIČKA.

No přece – na tu valchu.

ELIŠKA: Děláte si srandu.

HUBERT: Ne, myslím to vážně. Ještě dlouho mi potom ležela pod postelí.

ELIŠKA: Nechcete ji oprášit?

HUBERT: Na starý kolena?

ELIŠKA: Abyste mi nezáviděl to cello. Můžete si zase valchovat.
HUBERT: Úplně se zvalchovat...
ELIŠKA: Né zvalchovat. Odpočívat.
HUBERT: Odpočívat valchováním. Vidíš, ale nápad je to dobrej. Mohl bych si zas pořídit valchu a v dlouhejch chvílích bych měl o zábavu postaráno.
ELIŠKA: Dáte zas dohromady kapelu...
HUBERT: Ne ne, žádnou kapelu. Teď už bych nehrál doprovod. Měl bych sólo, jedno dlouhý sólo.
ELIŠKA: Sólo na valchu?
HUBERT: Jo. Nejdelší sólo na světě.

**HUDBA VYSTOUPÍ NAHORU A JEŠTĚ CHVILKU ZNÍ.
KONEC.**